

הס"ד יום העצמאות תש"ע

אפריל 2010

מס' 417

עזון ניר עזון

בניר

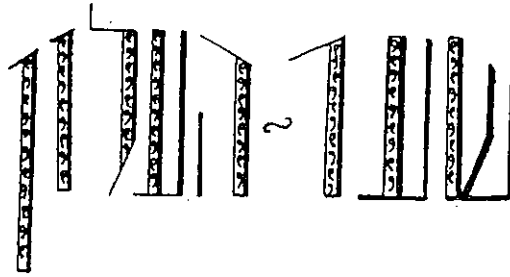
תש"ע

תש"י

"מה נאה אילן זה"

מה נאה ניר זה" אבות, ג' ט'

"את ראשו של הגלבוש
מישהו צבע אדום
מן הלול מודיע גבר
כי האיר היום
בת שישים פוקחת עין
ונועלת נעלה
יום גדול ממתין בפתח
זה היום שלה..."

השיר המוכר, שהושמע שוב ושוב בשנת השישים למדינה נכתב במקור עבור קבוצת גבע והושר על ידי הלהקה המקומית – הגבעטרון.

לו היה נכתב שיר דומה לניר עציון שלנו ביום חג השישים, היו מילותיו מפליגות בשבח הר הכרמל העוטה ירוק בכל ימות השנה, בים הכחול שהשמש צוללת לתוכו לפנות ערב וצובעת שמיים בגוונים עזים ממש כמו בציורי שקיעה רומנטיים, בשלל פרחי הבר, באויר הצח, בשקט ובשלווה. לפני עשרים שנה, לכבוד חג הארבעים, תיאר זאת המשורר המקומי, בן המשק דרור מלמד, באופן פיוטי:

"בירוק החורשים יפית, בשלף הקמל

ניר עציון שלי – קסומה מכל חלום

יפה בכל מולדתי מלכות הר הכרמל

ובכתר הכרמל - את יהלום!!!..."

שנים רבות של עשייה ועמל, ימי מחסור ודאגה חצבו מן אדמת ההר הקשה את היהלום הגולמי הזה, ששמו ניר עציון. מייסדי המשק הניחו מאחוריהם חוויות אובדן ושכול ונרתמו בכל כוחם להזיח את עובדת קיומו. לנו, בני הדורות הבאים נותרה המלאכה ללטש את היהלום עד שיפיק ניצוצות ולהפכו לאבן שואבת ולמקור גאווה.

בשנים האחרונות נדמה שהתעמעם זוהרו או שאנו פשוט חדלנו לראות. שוב אין אנחנו בטוחים בכיוון ובדרך וזקוקים למבקר מן החוץ כדי שיזכיר לנו עד כמה התברכנו, אנשי ניר עציון.

המשאל שערכה מערכת "בניר" בין חברי המשק מזכיר לנו מחדש, מדוע הם בחרו לבוא דווקא לכאן ולמה ביכרו את ניר עציון על פני כל מקום אחר בארץ. חברים מרעננים מחדש את התאהבותם במקום וביופיו, את הסיפוק שהם חשים מעצם מגוריהם כאן ושולחים ברכות לעתיד. גם הציניקן הגדול ביותר לא יוכל להישאר שווה נפש לנוכח התקוות הרבות והאיחולים הכנים לשגשוג כלכלי ולחברה טובה ומלוכדת.

חברים, היהלום כבר כאן!

הלואי, שנדע לנער מעלינו את הדכדוך שאחז בנו בשנים האחרונות ולהחזיר לעצמנו "גאוות יחידה" של סירת מובחרת, שכל חברה שותפים למאמץ להצעידה להצלחה ולהישגים.

"ניר עציון, ביתי שלי, יום יום אני עמל

לבנותך, לפארך ולהגשים חלום

יפה בכל מולדתי מלכות הר הכרמל

ובכתר הכרמל - את יהלום!!!"

ברכות לחג השישים,

נירה ופסי

מערכת "בניר"

בן שישים לחכמה

דברים ליום העצמאות – יום הולדת השישים לניר עציון מאת הרב רונן לוביץ

בחיינו של כל אדם יום הולדת השישים מהווה ציון דרך משמעותי. המשנה במסכת אבות (ה, כא) מניחה שתאריך זה פותח תקופה חדשה בחיי האדם כאשר היא קובעת: "בן שישים לזקנה". בימי חז"ל גיל שישים אכן נחשב לגיל מופלג, ומי שעבר את אותו היה בבחינת זקן בא בימים. בהתאם לכך מספרת הגמרא (מועד קטן כח, א) על האמורא רב יוסף שבהגיעו לגיל שישים ערך מסיבה מיוחדת. רב יוסף הסביר שמי שהגיע לגיל זה, יכול לדעת בוודאות שהוא לא קיבל כל גזר דין של כרת. כיום, כאשר תוחלת החיים התארכה, ומצב הבריאות ואיכות חיי האדם הוטב במידה ניכרת, אנשים בגיל שישים אינם עוד בגדר ישישים, בזמננו הם יכולים לתפקד ולהרגיש כצעירים.

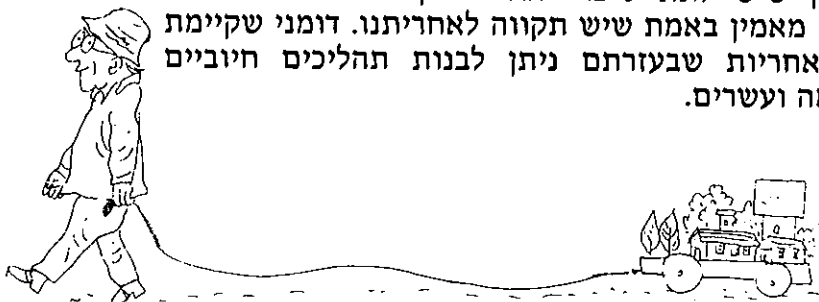
באשר לנשים, חשוב מאוד לציין, גיל שישים לא נחשב לתחילת תקופת הזקנה גם לדעת חז"ל. לא בהכרח. המשנה אמרה: "בן שישים לזקנה" – בן ולא בת. לגבי נשים נקבע עיקרון אחר, לפיו תחילת הזקנה אינה תלויה בגיל אלא בתודעה העצמית של האישה. כך אמרו חכמים: "איזו היא זקנה? כל שקוראין לה זקנה ואינה מקפדת" (רמב"ם, אסו"ב ט, ה, עפ"י נדה ט, א). כלומר אין לנקוב בגיל מוגדר לגבי נשים, אלא כול עוד האישה תופסת את עצמה כצעירה, וכועסת על מי שקורא לה "זקנה", סימן הוא שהיא עדיין צעירה.

גם בחיינו של יישוב, שישים שנה אינם מציינים מצב של זקנה. יישובים רבים בארצנו כבר עברו את גיל המאה, והם תוססים, מתפתחים ושוקקי חיים. אכן, מי שבוחן את הלכי הרוח במשקנו, עלול לבוא לידי תחושה שמתגלים בו אי אילו סימני זקנה מיותרים. מה משמעותה הבסיסית של זקנה? עייפות רבה, הרגשה שכבר מוצו הכוחות, וכבר לא ניתן לתקן את שעבר זמנו. יש והזקנה גורמת אף לגרוע מכך כאשר האדם שוקע בייאוש ובדיכאון. הוא מתחיל לחשוב יותר מידי על הקץ, ומרגיש שהוא חי תחת איומים קיומיים. תחושות כאלה מפעמות בעוצמה מיוחדת בקרב מי שנוטים מטבעם להסתכלות פסימית על הקורות אותם, שהרי כמו שאומר הפתגם העממי פסימי הוא אופטימי עם ניסיון. לאנשים בוגרים יש כבר הרבה ניסיון, והם זוכרים יותר מדי טוב את כל המקרים בהם האמינו שניתן לשנות מצבים קשים ולפתור בעיות, והדבר לא צלח.

ברם, הניסיון מלמד שלא כל דבר אפשר ללמוד מהניסיון. יש לעיתים גם הפתעות. כבר קרה שניסיונו דבר מה שוב ושוב ולא עלה בידו, ובניסיון הנוסף הוא עלה יפה. לכן אין מקום לייאוש. בניגוד לפתגם העממי שצינתי, אפשר גם לטעון שאופטימי הוא פסימי עם ניסיון. ביום העצמאות הקרוב נחגוג גם ס"ב שנים למדינת ישראל, גם מדינתנו, כמו עם ישראל בכלל, היא בבחינת סב. הניסיון ההיסטורי של עמינו מלמד שחרף כל הגירושים והרציחות, הגזירות ושאר פורענויות, הצליח עמנו לשרוד, וגם כאשר קדרו השמים ודומה היה שכלו כל הקיצין, עלה בידי עם ישראל להתגבר ולהתקדם.

לזקנה יש גם משמעות נוספת מעבר להיבטים השליליים: החכמה. יש המפרשים את דברי המשנה: "בן שישים לזקנה", במשמעות של: בן שישים לחכמה, שהרי במקורותינו זקן הוא מי שקנה חכמה, וכך נאמר באיוב (יב, יב): "בישישים חכמה". החכמה שנצברה בשישים שנות קיום, מקנה ניסיון חיים רב, והיא אמורה לסייע בידנו לא לחזור על טעויות העבר, ולמצוא דרכים לתיקון.

לאור הדברים הללו אני מאמין שיש לתת סיכוי לכל ניסיון של הידברות ושל התקדמות לפתרון הבעיות במשקנו, ואני מאמין באמת שיש תקווה לאחריתנו. דומני שקיימת אצל כולנו תחושת רצינות ותודעת אחריות שבעזרתם ניתן לבנות תהליכים חיוביים ומועילים, ולהגיע במצב טוב יותר עד מאה ועשרים.

במלאת 60 שנה לניר עציון נברך:

בזה השער לא יכנסו גונגי עגלים ותכשיטים ויגרמו צער.

ברפת "ניר בכרמל" על תגובת החלב עוד ישמע קול הלל.

אל זה המלון ינהרו ההמון.

במפעל הארוחות ימשיכו בעזיה לגדול ההכנסות.

באלו הגנים ישמע צחוקם של ילדי חברים ותושבים ויתחלפו הצריפים

ואת שורות בית הספר ימלאו מכל עבר.

באלו המועדונים נדע לשיר את המטון התנועה ללא זיופים.

זו הצרכניה תהפוך לסופר מרקט של כל הסביבה.

בזה הדואר הנע נוכח ששנים טובות וארוכות קולם של דוד בן דוד ואביגדור וול ישמע.

זה חדר האוכל "אולם שמחות" יקרא שמו בישראל.

שיזו המרפאה תהא רוב הזמן שוממה.

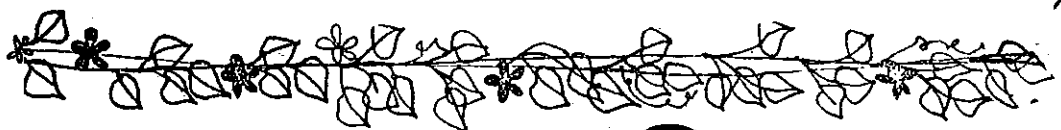
בזה בית הכנסת עוד ישמר השקט.

בזה בית המדרש עוד ישמעו דברי תורה ותהילים כל יום מחדש.

בזה המקום תהא שלוה, אמן, כבוד, שמחה, קדושה ושלוה.

חג עצמאות שמח!

משפחת שער.

חנה למפל עם בתה לאה בת השנתיים בהגיען לניר עציון.

נר שני של חנוכה. 1952

כאן יהיה ביתנו

לקראת יום הולדת 60 לניר עציון, החלטנו לבדוק מה הביא אותנו למקום הזה. מה גרם לנו לומר: כאן יהיה ביתנו.

אנו יודעים ששרידי כפר עציון הגיעו לכאן על מנת להקים ניר וזכר לכפר עציון שנחרב בהרי ירושלים, אליהם הצטרפו קבוצות אחדות ומכורה שראו בהקמת הישוב הזה משימה לאומית, לאחר הטרגדיה של כפר עציון.

לאחר המהפך של 1953 והיות ניר עציון למשק שיתופי, הוא משך אליו את הקיבוצניקים הדתיים, שמאסו בחיים הקיבוציים. במשך השנים הצטרפו לניר עציון בודדים שמאסו דווקא בחיי העיר וחיפשו את השיתוף שבמושב השיתופי.

בני המשק החיים בתוכנו פשוט חזרו הביתה, והביאו איתם את בני ובנות זוגם.

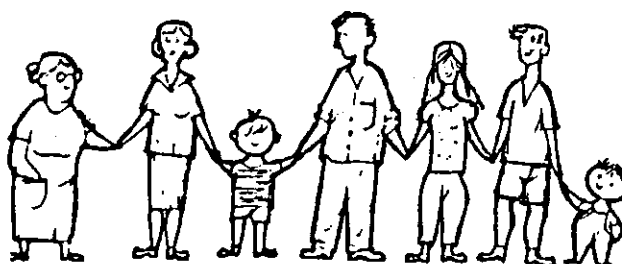
בשנים האחרונות הצטרפו אלינו גם תושבים רבים שמצאו כאן את ביתם אם כי בינתיים רק באופן זמני.

אך נראה שמוקד המשיכה החשוב ביותר הוא יפי המקום. מי שהציץ נפגע והתאהב במקום ממבט ראשון. אחייכ נקשרה ידידות ושותפות עם החברים.

ערכנו בין החברים משאל העוסק בסיבות שהביאו לניר עציון. התשובות לפניכם ולא מעטים אף הוסיפו, איננו מתחרטים, טוב לנו כאן ואנחנו מרוצים.

באיחולים שצורפו לתשובות ניתן לראות את התקוות לדור המשך, לשגשוג ולחיים משותפים טובים ומכבדים.

מי יתן וכל איחולנו ותקוותנו יתגשמו ועוד הרבה יותר מכך.

חנה למפל

כשהתחתנו הלכנו לגור בבאר שבע, היינו בין המקימים של העיר באר שבע. כשהגענו היו שם 8 משפחות. לאה בתנו נולדה בבאר שבע. גרנו שם עם אחי בבית אחד. הלל עבד בבניה ובסלילת כבישים. יום אחד הוא בא הביתה מן המילואים, ואמר: מה היית אומרת אם היינו עוזבים את באר שבע ועוברים לניר עציון? עניתי לו: אפילו על ארבע הייתי עוברת! הלל שמע הרצאה בנושא: מן העיר אל הכפר וזה תפס אותו. קלרי, טיבי ואווי ווילי היו כבר בניר עציון.

כך החלטנו לעבור לניר עציון, לפני המעבר הייתי פה במשך 3 שבועות לחתונה של אווי ווילי וגם לראות את המקום ותכף התחברתי עם כולם.

הגענו בנר שני של חנוכה בשנת 1952. ברוך כפרי הגיע להעביר אותנו עם הטנדר. לאה היתה בת שנתיים וחצי והייתי בהריון עם מיכל. אני תכף הרגשתי בבית.

אני עד היום מברכת את אלוקים שהראה לי את הדרך להגיע לכאן. לא היה רגע אחד שחשבתי שלא טוב לי.

מאחלת: הלוואי שהמצב יהיה כמו שהיה פעם. אפילו אם לא תהיה מרגרינה על השולחן... והעיקר שלא יהיו קנאה וריב בין החברים. והכל היה טוב, לפחות בשבילי.

יהודית ויוסף בקרמן

הגענו מבארות יצחק באוקטובר 1956

אנחנו לא באנו לבד. הגענו עם קבוצה של חברים שרצינו לחיות עם ילדינו על ידנו בבית. יכולנו לבחור בין משואות יצחק לניר עציון. במקרה היינו בטיול לצפון עם המשק ועלינו לניר עציון לפני זה. וכמובן התרשמנו מאוד מן המקום היפה. אבל באופן ישיר – חנוך אחימן שמע על הקבוצה שלנו והזמין אותנו לפגישה בתל אביב, שם הראה לנו את תכניות הפיתוח של המחנה החדש והחלטנו לבוא, אחרי שכמה חברים כבר הקדימו ומסרו התרשמותם מקבלת הפנים היפה.

מאחלים: אנחנו מאחלים שנמשיך בדרך שהיינו רגילים לה, בחברות וידידות בין כל החברים. וכמובן שגם המשק ימשיך לשגשג עם שיתוף פעולה בין החברים ועזרה מבחוץ.

בתיא וולף

הגענו מבארות יצחק ב- 1.7.1956.

למה דווקא ניר עציון? היות וניר עציון משק שיתופי, רצינו יותר פרטיות ולא היינו מרוצים מבטיפול המשותף של הילדים בקיבוץ. נוסף לזה המקום מאוד מצא חן בעינינו.

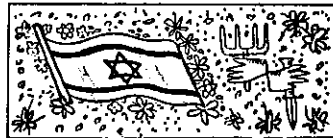
מאחלת: שישגשג, שיפתחו ענפים חדשים ושיבואו הרבה משפחות צעירות עם ילדים.

חיה ואלי ליאון

הגענו בשנת 1978 מחיפה.

חיפשנו התישבות באזור כפרי. עברנו דרך בני דרום ואלעזר ובסוף, יעקב רון נכנס לחנות של סבא שלמה והציע לאלי לנסות את ניר עציון.

מאחלים: שניר עציון תגדל ותתרחב בבתים וילדים והרוח והדרך שעליהם הושתתה ניר עציון כמושב שיתופי דתי ימשיכו להתקיים הלאה ויקויים הפסוק: "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו ביו מרוב ימים ורחובות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחובותיה" (זכריה ח').

עמליה זוהר

הגענו בשנת 1954 משדה אליהו.

היינו זוג צעיר שחיפש בית בשביל להתחתן. לשנינו לא היו הורים או משפחה שיעזרו לנו. להשאר בקיבוץ לא רצינו, לצאת לעיר לא היה כסף. בניר עציון היתה רווקיה גדולה, (כ-40 רווקים) וחיפשו טבחיית. אני הייתי טבחית בשדה אליהו וזאת היתה ההזדמנות. באנו לכאן עוד לפני הנישואין, עד ששלום גמר את הצבא. התחתנו בדצמבר 1954. אני הייתי פה מלפני פסח והתחתנו בנר ראשון של חנוכה. היינו 3 זוגות שהתחתנו באותו יום כי המצב הכלכלי היה קשה והגבילו אותנו מבחינה כספית.

מאחלת: שהמצב החברתי ישתפר, לחשוב יותר על המשק ולא על האינטרס הפרטי.

דוד ברמן

באנו מיוהנסבורג, דרום אפריקה, בספטמבר 1977, מלני, ואני עם 3 ילדים – דני בן 11, אורי בן 9 ורחל בת 6.

רצינו לעשות עליה ולכן הלכתי לפדרציה היהודית ביוהנסבורג. השליח הכללי רצה לכוון אותי לישוב בנגב, אבל אני לא רציתי. חיפשתי ישוב דתי שיש בו בית כנסת. זמן קצר לפני כן חזרנו בתשובה ולא יכולתי להחזיק את עצמי דתי ללא הכוונה של חברים ושכנים.

כשעברנו לשכונה יהודית ביוהנסבורג, שרוב תושביה יהודים, רשמנו את דני גם לגן הממשלתי וגם לגן היהודי. דני לא התקבל לגן הממשלתי מחוסר מקום ולכן הלך לגן היהודי. הוא לימד אותנו את ברכת המזון וזה נתן לנו את הכיוון. אח"כ התחלנו לשמור כשרות כדי שהחברים של דני יוכלו לבוא אלינו. כך הפכנו לדתיים. לכן רצינו ישוב דתי גם בארץ.

לאחר הפגישה עם השליח התכוונתי לחזור הביתה ובמעלית פגשתי חבר דתי. הוא אמר לי: למה אתה לא פונה לשליח של בני עקיבא? מיד הסתובבתי וחפשתי את השליח של בני עקיבא. הוא סיפר לי שיש כמה ישובים שיתופיים דתיים בארץ, ניר גלים, בני דרום וגם ניר עציון. שאלתי אותו מה הוא ממליץ והוא אמר: תראה, אני יודע שניר עציון מאוד מאוד יפה. וכך כתבתי לניר עציון, צבי בן שלום ענה לי ואמר שכנגיע נתקשר אליו. וכך הגענו לניר עציון לאחר חצי שנה באולפן, שם למדנו עברית. כשהגענו לכאן מאוד התרשמנו ועברנו לפה ואני לא מצטער.

מאחל: שאנחנו נתקדם ונתגמש ונוכל להתקדם בכל המישורים. אולי גם בכיוון של הפרטה חלקית ונכנס לזרם המודרני של התנועה הקיבוצית. ועוד, שנוכל לשמור על מה שטוב בשיתוף ומאוד חשוב שנשמור על הדור המבוגר אצלנו.

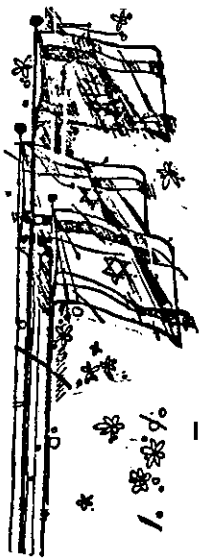
מרים לוי

הגענו לניר עציון מקיבוץ יבנה באוקטובר 1958. ניסינו שנה במושב כרם בן זמרה ולא כ"כ הצלחנו. גיסי, דניאל לוי שהיה חבר כנסת, סיפר לנו על ניר עציון.

אני מאוד מרוצה להיות פה.

מאחלת: הצלחה ושלא יהיו שינויים.

שרה וינקלר

אלי ואני ניצולי שואה. אחרי שמלחמת העולם הסתיימה התארגנו באירופה קבוצות ניצולים רבות במטרה לעלות לארץ. אנו הצטרפנו לגרעינים דתיים: אלי לקבוצת "אחדות" ואני לקבוצת "תקווה".

אלי היה פעיל במסגרת ארגון "הבריחה" שעסק בהעלאת יהודים ארצה באופן בלתי לגאלי, עד שנתפס כשהבריח קבוצת ילדים את הגבול. אז נאלץ להפסיק את פעילותו ב"בריחה" ולעלות לארץ.

אני עליתי עם קבוצתי "תקווה" לארץ באוניה "אקסודוס", אך כידוע, הוחזרנו בעל כורחנו לגרמניה. משם עליתי לארץ במסגרת עליה ד' (עליה בשם בדוי).

אנחנו, חברי "אחדות ו"תקווה", החלטנו עוד בחו"ל להקים בארץ יחד קבוץ חדש. לכן נתנו לנו מקום מגורים זמני בראשון לציון. כך הגעתי לראשון לציון. שם נפגשתי עם אלי.

במלחמת השחרור נשלחנו לבארות יצחק הישנה ששכנה מול עזה. שם התחתנו.

לבארות יצחק הגיעו נציגי של הקיבוץ הדתי ובקשו שנצטרף לשרידי כפר עציון. משמעות ההחלטה היתה להקים קבוץ חדש עם קבוצה שרובה אלמנות יתומים. ידענו שזו תהיה משימה קשה מאד. אבל אלי אמר ש"זו משימה לאומית" לכן הסכמנו. כך נוצר הגרעין הראשון שהקים את ניר עציון. ואנו, אלי ואני היינו ממייסדי ניר עציון.

סטלה ומשה בן סעיד

הגענו במאי 1977 מצרפת.

דווקא לניר עציון כי:

1. היופי של המקום.

2. ישוב דתי, קיבוצי, שיתופי.

3. שקט נפשי וחוסר דאגה, במקרה שיקרה משהו לאחד מבני הזוג או לילדים.

4. ריכוך ההתאקלמות בארץ (לאחר צעדי העליה).

מאחלים: שגשוג כלכלי וחברתי, הצלחה בשינוי, יותר דאגה למבוגרים, תעסוקה ועיסוק.

אורה זוהר

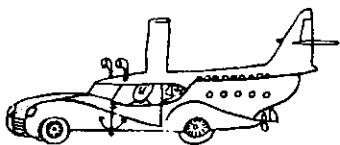
חיים ז"ל ואני הגענו לניר עציון ב-1957.

אורה הגיעה מבני ברק שם גרה לאחר עלייתה מתימן.

חיים התחנך בשדה אליהו, שירת בנח"ל שנה וחצי ואז עזב את שדה אליהו עם חבר טוב שלי. הם עזבו לעיר ושם שניהם התגייסו למשמר הגבול ושירתו שם שנתיים.

לחיים היה אח שגר בניר עציון- שלום שמו. הציע לו שלום לבוא לניר עציון, כי טוב לגור פה. חיים ואני באנו לניר עציון, עבדנו חודשיים בערך והתחתנו פה, בניר עציון. גרנו בבית שמתחת למדרגות של בית מרגוע לשעבר. אחרי חודשיים וחצי ירדנו למטה לצריף, היכן שבנוי היום בית משפחת רותם. אחרי כמה חודשים עברנו לגור בצריף שוודי בחדרון קטן ומטבחון. מאז ועד היום משפחת זוהר חיה בניר עציון.

אני מאחלת לניר עציון: שהצעירים- הרווקים ואלה שמתחתנים ישארו בניר עציון, יחיו את המקום וישרו בו אורה שמחה וקהילה מגובשת.

חנה וחיים הילף

הגענו מברזיל ב-1963. לניר עציון הגענו ב-1964

חיפשנו מקום דתי אבל לא הכרנו. אחותי שעלתה לפנינו היתה בעין כרמל, אז באנו לעין כרמל. חיפשנו מקום דתי אך בשום קיבוץ לא רצו לקבל אותנו בלי להכיר אותנו. עכשיו אני מבינה את זה אבל, אז זה היה כמו סטירת לחי בשבילנו. הילדים כבר לא רצו לישון בבית הילדים בקיבוץ אסתר אמרה שאם לא נעזוב היא תברח.

שבת אחת חיים הלך ברגל לבית הכנסת בעתלית להתפלל. שם אמר לו מישהו שלמעלה על ההר יש מקום דתי. חיים לא בזבז זמן ומיד הלך ברגל לניר עציון.. שם פגש כמה ילדים ושאל אם יש כאן מישהו מברזיל. היה אז בניר עציון משפחה בשם ציקוני. אביו של יצחק ציקוני היה רב ברזיל והיה שכן שלנו שם. החלטנו להצטרף לניר עציון.

אנחנו מרוצים רק חבל שהילדים רחוקים מאיתנו.

מאחלים: שגשוג גדול. שרק יהיו יותר אנשים שיצטרפו ושהילדים לא יעזבו את המשק. ושיהיה מכל טוב.

משפחת זריבי

הגענו לניר עציון בקיץ 2003 מימין אורד.

למה? אמנם גרנו עשר שנים בימין אורד, אבל ניר עציון היתה עבורנו "העיר הגדולה" ורק טבעי היה שנחצה את הגדר.

מאחלים:

שנצליח להתגבר על הקבעון ונפנה לאפיקים מבטיחים.

יהודית ויהושע רייך

יהושע הגיע לניר עציון ביום העליה על הקרקע, בד' אייר תש"י (1950).

יהודית הצטרפה כעבור חודשיים לקראת חתונתם שהתקיימה ביוני.

יהושע ויהודית הגיעו מכפר יעבץ.

יהושע הגיע לארץ בעליה ד' ופנה לקיבוץ הדתי. רצונו היה להצטרף לקיבוץ צעיר היוצא להתיישבות. הציעו לו להצטרף ל"קבוצת מכורה" שעמדה לעלות לכפר יעבץ, ישוב שנעזב ממתיישביו עקב קשיים כלכליים וביטחוניים.

יהודית הגיעה לכפר יעבץ עם גרעין "גאולים" שהתארגן בקפריסין ונשלח לתגבר את המקום בו עסקו בעיקר בהגנה ובשמירה במשלטים. אחרי המלחמה נשארו רק כ-30 איש במקום. אז הגיעה אליהם ההצעה להצטרף לניר עציון. חלק מאנשי מכורה עשו בזמנו הכשרה בכפר עציון ולכן קיבלו את ההצעה. כשבאו לביקור במקום היפה הזה, התאהבו בו מיד והצטרפו עם רוב חבריהם.

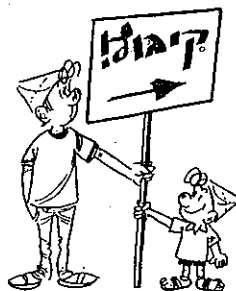
מאחלים: שהמשק יפרח, שיהיו חיים טובים, פרנסה טובה ובעיקר חברות טובה. לשכוח את הימים שהיינו מפולגים. שיתגשם החלום שלנו לראות בנים ובני בנים שממשיכים את דרכנו כאן.

עדה ודוד בנישו

הגענו לניר עציון בשנת 1950 משדה אליהו.

הסיבה לבואנו הייתה שלא רצינו חיי קיבוץ.

מאחלים לניר עציון: שיפור ביחסי חברים.

דיוה ויוסל'ה מנדלבאום

הגענו לניר עציון ב- 1975 לאחר שהגענו מברזיל לעין חרוד ולכפר עציון.

הסיבה שבאנו לניר עציון, בראש וראשונה היא שזהו ישוב שיתופי ברוח של עזרה הדדית, אכפתיות וחברה דתית לאומית המקנה מסגרת משפחתית לגידול ילדים ברוח תורה ועבודה, שהיא, האמנו אז, תוביל אותנו כחברה קדימה. לצמיחה חברתית וכלכלית מבלי לרמוס את הפרט. חברה ערכית ושוויונית יותר מאשר בעיר הגדולה. גם המקום הטופוגרפי הקסים אותנו ושבה את ליבנו, בהר הירוק רוב ימות השנה והשילוב של הר וים שכה אהובים עלינו.

מאחלים: שניר עציון ימשיך להיות הר ירוק גם פיזי וגם נפשי, שנלמד לקחים מן העבר ונצמד קדימה לגידול דמוגרפי, לצמיחה כלכלית, שביעות רצון ופיתוח ההון האנושי, כי בלעדיו אנו לא נוכל לעמוד ברוח שינויים כלשהם. שהשמחה תהיה מנת חלקנו ונדע לקבל את עצמנו מבלי להרגיש אשמים או חייבים כל הזמן להצדיק את קיומנו בפני האחרים. שנכבד איש את רעהו ונדאג למחסור נפש כל חי בתוכנו.

טוני ויונה פרידמן

הגענו ביולי 1977 מבארות יצחק.

חיפשנו מקום שיש בו יותר פרטיות וגם עבודה ברפת, אחרי בירורים החלטנו לנסות את ניר עציון.

מאחלים: שנצליח לקלוט כמה שיותר משפחות צעירות, בני משק ומשפחות מבחוץ והמצב החברתי ישתפר.

מה נאחל לניר עציון לשנת ה-60?

זכות נפלה בחלקי לברך בשם החברים לפני עשור בחג היובל.

את ברכתי סיימתי אז באמרה ובאיחול:

" שיהיה לנו האומץ לשנות את מה שניתן לשנות, שתהיה לנו השלווה לקבל את שאינו ניתן לשינוי ושתהיה לנו התבונה להבחין בין שניהם."

אני מאחל לכולנו שבעשור הבא נעשה דברים אלו ביתר נכונות והצלחה,

ואידך זיל גמור.

בברכת חג שמח

נחמיה רסל

לניר עציון

יונית ומנחם יעקבי

הגענו ב- 1987 מפתח תקווה.

אני (מנחם) נולדתי פה ויצאתי רק לחופשה זמנית. עד גיל 13 בילית את כלל החופשים בניר עציון. תמיד ידעתי שאחזור. במשך כל השלוש שנים שיצאתי עם יונית 'טחנתי' לה שנחזור לגור בניר עציון. אז ניר עציון חיפש גננת ועדה רסל, שהיתה בועדת חינוך פנתה אלינו. הגענו לכאן ויונית מיד התאהבה במקום. אני, מבחינתי חזרתי הביתה!

מאחלים: שניר עציון תחזור למה שהיתה פעם. חבורת אנשים מאוחדת עם מטרות משותפות ושנשכיל להחזיר את הבנים שלנו לפה.

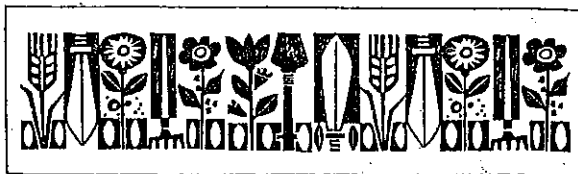
ציפי רון

יעקב ואני הגענו לניר עציון ב- 1953

הקיבוץ שלנו, תחיה, שהיה בחדיד (ע"י בן שמן) התפרק ואנחנו התגלגלנו לעכו. בעכו אפשר היה בקלות לקבל דירה בעיר העתיקה. ידענו שזה לא המקום הסופי שלנו אך, בינתיים לא היתה לנו כ"כ ברירה. היו לנו כמה הצעות מקיבוצים, אבל, בינתיים יוסי נולד ואני כבר לא רציתי קיבוץ, לא יכולתי כבר להכניס את יוסי לבית ילדים. חיפשנו לעבוד באיזה מוסד והיו לנו כמה הצעות. כאשר שמעתי בפעם הראשונה מיוסי בן השנתיים קללה בערבית, החלטתי שפה אנחנו לא נגור!

בינתיים התכתבנו עם דוד בן דוד שהציע לנו לבוא לניר עציון שהיה אז קיבוץ. מכיוון שלא רצינו קיבוץ, הוא אמר שכדאי לחכות כי יש דיבורים על שינוי למשק שיתופי. פתאום הגיעה הודעה שניר עציון הפך למושב שיתופי והוא הזמין אותנו לשבת. נסענו לשבת אחת בסביבות ט"ו בשבט. היתה זו שבת נהדרת, הכל פרח ואנחנו הוקסמנו מן המקום. החלטנו לבוא לחודש ניסיון. החודש הזה נמשך כבר 57 שנים.

מאחלת: שגשוג, שיחזרו הילדים, כל אלה שיכולים לתרום. שיהיה לנו טוב, הכל!

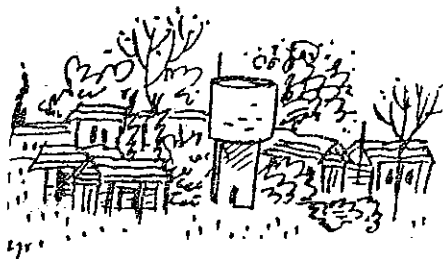
לאה בן ארי

הגענו בשנת 1954 מקיבוץ יבנה

מה שמשך אותנו היו החברה הצעירה בגילנו, העזרה ההדדית והעבר המשותף. אמנם גרנו שתי משפחות בדירה אחת אבל, מצאנו פה חברות אמיתית.

מאחלת: קליטת משפחות צעירות, אחרת אין למשק עתיד. גם תושבים כמו בניר גלים.

חיים ונעמי ארז

הגענו לניר עציון לפני שנים, מקריית שמואל.

למה דוקא לניר עציון? נולדנו וגרנו בחיפה. לאחר החתונה עברנו לגור בקריית שמואל, שם נולדו שמוליק וגלית. החלטנו שאין אנו מעוניינים לגור בעיר, ומחפשים חיי שיתוף.

מכיוון ששתי האמהות שלנו התאלמנו חיפשנו מקום קרוב לחיפה. מושב שיתופי דתי קרוב לחיפה יש רק אחד.

באנו, ראינו, נדלקנו ואנו מאושרים על החלטתנו.

מאחלים: אנו נמצאים בצומת דרכים. אנו תפילה שהקב"ה יאיר את עינינו וליבנו, שנדע לקבל את ההחלטות הנכונות והטובות ביותר לכולם.

דינה וישי קדר

הגענו בפברואר 1975 מכפר עציון

בחגיגות העשור לכפר עציון, הוזמנו מניר עציון משפחות יוצאי כפר עציון, לארוח בשבת. בביתנו אירחנו את משפחת ברוק. מכאן נוצר הקשר הראשוני עם כפר עציון.

צורת החיים המשותפים לצד החיים הפרטיים, המקום והנוף המשכר של ההר הירוק והים שבה את ליבי. כמו כן חזרה לנוף בו גדלתי, והאווירה הדתית.

מאחלים: שנזכה להגיע לעתיד מתוך ליכוד, שיתוף, צדק חברתי וכבוד הדדי. שיתקיים בנו הפסוק: "והאמת והשלום אהבו", "רחובות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחובות" (זכריה).

כהן עמרם

הגעתי באפריל 1986 מקיבוץ מרחביה.

המקום קסם לי מאוד והתחתנתי עם בת משק. זה גם היה קרוב להורי שגרו בטירת הכרמל.

כשהגעתי לניר עציון הרגשתי נהדר בזכות האנשים והחברים שהתייחסו אלי יפה ועזרו ותמכו בכל. הנוף פה משגע והאווירה היתה טובה.

מאחל: שיחזרו למצב הקודם, לעזרה ההדדית, שיכבדו אחד את השני ולהחיות את המקום מחדש מכל הבחינות.

בנימין זמיר

הגענו לניר עציון בתשכ"ה (1964) מתל אביב

חיפשנו מקום שבו החיים שקטים ואיכותיים יותר מאשר בעיר. מצא חן בעינינו חינוך הילדים במקום שהוא כמו חממה.

נירה ויגאל רון

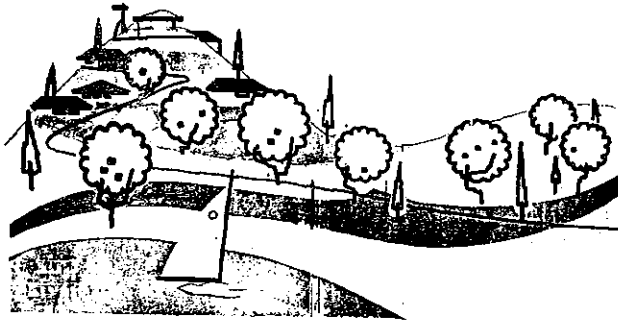
הגענו לניר עציון... עם לידתנו. ניר עציון רק הפך למשק שיתופי. ואנחנו היינו הראשונים שהגענו מבית החולים ישר הביתה, לטיפול המסור של אימהותנו.

כשנישאנו, שנינו בני משק, לא התעכבנו בכלל על השאלה, האם להישאר או ללכת.

יגאל הלך ללמוד ברופין ריכוז משק, כי היה ברור שאנחנו דור ההמשך. עלינו מוטל להמשיך את מפעל הורינו. זהו ביתנו. אנחנו אוהבים אותו! את הנוף, את ההר הירוק, את הים, את השקיעות המרהיבות הניבטות מהחלון הגדול בסלון. את הפריחה המשגעת בחורף ובאביב. את האנשים שאת רובם אנחנו מכירים כל חיינו. הם המשפחה שלנו. זה לא שהכל טוב, יש גם ביקורת, אבל עדיין כשאנחנו חוזרים מכל מקום אחר, ליבנו מחסיר פעימה ואנחנו נושמים את האוויר הצלול, הגענו הביתה!

אנו מאחלים לכולנו, שנשכיל למצוא את הדרך הנכונה לנו, לחיים טובים, לשותפות אמת, לקליטת חברים חדשים שיוסיפו חיים למשק ובעיקר הרבה הרבה בריאות ושמחה.

פסי ויורם מאור

"כאן נולדתי

כאן נולדו לי ילדי

כאן בניתי את ביתי בשתי ידי..."

אין כמו שיר זה לתת תשובה לשאלה מדוע בחרנו, בני המשק, לגור בניר עציון ולהביא לכאן את בני זוגנו.

במקרה שלנו, הוכי נמנים על מייסדי המשק ובבית ילדותי ספגתי אהבה למקום ורצון עז לגור בו.

יורם בן להורים מייסדי משואות יצחק, משפחה שורשית וערכית, וגם הוא רצה להמשיך את חייו במשק שלו.

שנות נישואינו הראשונות, בעודנו סטודנטים, מצאו אותנו נודדים על הציר משואות - ניר עציון ללא בית קבוע והיו מלוות ויכוחים לגבי העתיד. כל אחד מאיתנו משך לכיוון המשק שלו. ליורם היו טיעונים כבדי משקל בזכות המקום המסודר והמבוסס בו גדל ואילו אני דיברתי, דווקא, על החסר באנשים צעירים ואיכותיים בניר עציון ועל התפקיד החשוב שמצפה לנו, כזוג צעיר, בתוכו. לקראת לידת בנו בכורנו, דביר, וסיום לימודינו הגיע הצורך להחליט היכן להקים את הקן המשפחתי ויורם הסכים ליטול שנת חופשה ממשואות יצחק ולהגיע לניר עציון.

בבואנו למשק, התקבלנו בהמון חום מהחברים הוותיקים והצעירים. גם יורם הרגיש במהרה בבית, ומצא לו עניין ואתגר בעבודה בבית המרגוע והיה לחבר הצעיר הראשון שהשתלב בענף זה, ולימים מנהלו.

אני המשכתי בלימודי ועובדת מזה שנים רבות במט"ל חוף הכרמל, תוך ריכוז החינוך המיוחד במשק.

כחברים המעורים בחיי המשק נטלנו חלק בפעילות חברתית, מילאנו תפקידים ציבוריים שונים והיינו בין היוזמים והמבצעים של אירועים חגיגיים רבים.

כחברים אחרים, גם אנו חשים מורת רוח רבה לנוכח הסחף השלילי בערכי השיתוף, בחינוך הדתי וביחסים שבין אדם לחברו, כפי שבאו לביטוי בתקופה האחרונה.

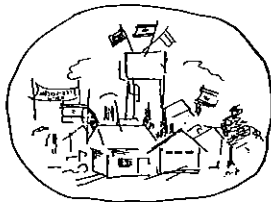
צר לנו, שהנהלת המשק בוחרת להעלים עין ולא לטפל בנושאים אלה, ותורמת בכך להמשך האווירה העכורה ולתחושת הדכדוך.

בחג השישים לניר עציון איננו חשים, לצערנו, שמחה.

אך עם זאת, ניר עציון יקרה לליבנו כתמיד, ואנו מאחלים לה עתיד בטוח ומשגשג בתחום הכלכלי ושיפור ניכר בתחום החברתי, ומקווים לראות את ילדינו, ביחד עם משפחות צעירות נוספות, בונים כאן את ביתם.

אורית וניר שער

אז איך הגענו לניר עציון?

כששואלים אותנו "איפה אתם גרים?" אנחנו משיבים: "בניר עציון", מיד אומרים: אה! ליד ירושלים...

לגור באזור ירושלים אף פעם לא חשבנו, אנחנו לא מוותרים על הצפון. ואכן הגענו מבנימינה לאחר 3 שנים בהם היינו חלק מהקמת גרעין תורני – קהילתי במקום. חיפשנו מקום בו נשתקע, נגדל את ילדינו בשלווה, באווירה דתית כפרית וירוקה. אח של ניר שמע על המקום (גם אנחנו חשבנו שמדובר באזור כפר עציון) והציע שנלך לבדוק ולהתרשם.

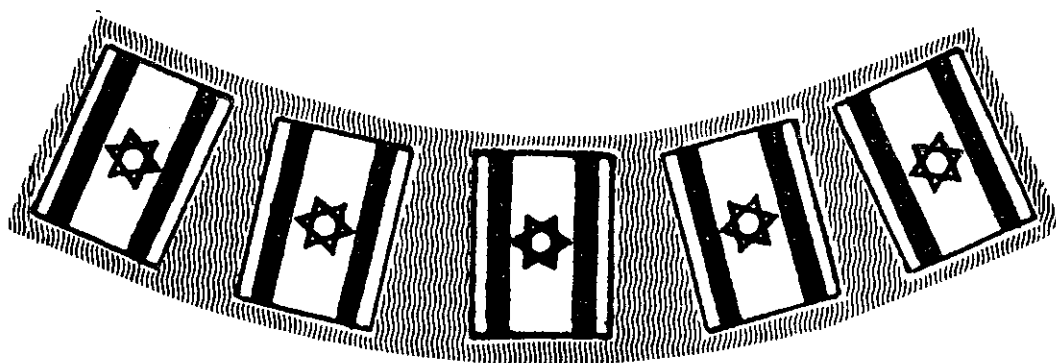
לאחר תהליך ארוך ומייגע (להתקבל לטייס יותר פשוט) של מבחני פיל"ת, גרפולוגיה, שבוע עבודה, שנתיים מועמדות ו-2 הצבעות, קיבלנו את התואר "חברי משק" (כפי שמכנים אותנו "אחרוני החברים" לעת עתה).

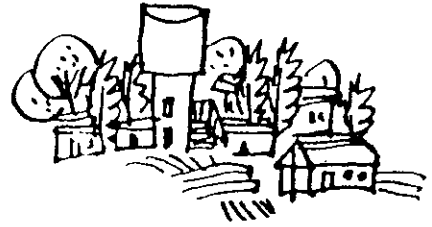
ההשתלבות במשק היתה טובה ומהירה. הגענו עם אוראל, אמתי וחושן שהגיעה בגיל חודש. ב"ה נוספו עם השנים עוד שני ילדים מתוקים: מבשר ושר שלום.

התחברנו אל האנשים, המרחבים, הנופים, הירוק, פינת החי ולכל הדברים הטובים שיש למקום המדהים הזה להציע. ניר השתלב במלון (לאחר 8 חודשי התנסות ברפת) ואני מצאתי עבודה כמחנכת באולפנית "אמונה" בפרדס חנה.

לאחר שמונה וחצי שנים בהסתכלות לאחור... אנו תקווה שבעז"ה ובעזרת כולנו נרחיב את המקום, נטפח אותו, נשכיל להסתכל בראיה עתידית על המצב הדמוגרפי, להתפתח לבנות ולהבנות, לאהוב ולהאמין אחד בשני וזאת מבלי לפגוע באלו שעמלו, ייסדו והקימו מקום זה ביגיע כפם.

אנו מחכים ומצפים לראות בעז"ה את שמונה המשפחות נכנסות לבתי הקבע שלהם במהרה בימינו, שילדים רבים יתרוצצו במרחבי הדשא הירוקים ואת כל חברי ותושבי המקום שבעי רצון ומאושרים.

56 שנים בנר עציון

שושנה גריידי

בשנת 1954 בחודש מאי הגעתי לנר עציון עם שלמה, שהכרתי בנח"ל במשואות יצחק.

אני והחברה שלי שנקראת שושנה, נפגשנו בהיאחזות עין רדיאן, שעכשיו נקראת יוטבתה. היה שם גרעין של השומר הצעיר ואנחנו, שתי בנות דתיות, ביקשנו העברה למקום דתי ועברנו למשואות יצחק, שם הייתה מחלקה של חיילים וחיילות בודדים שהגיעו מכל מיני מקומות. לעומת זאת, היה בקיבוץ יבנה גרעין מבני המקום וגם בקיבוץ חפץ חיים היה גרעין דתי. ביחד, היינו פלוגה דתית בצבא והיו לנו כמה מפקדים דתיים. כאמור, שם הכרתי את שלמה, שסיפר שהוא שייך לגרעין הצרפתי שבאו משדה אליהו להצטרף לנר עציון. שלמה הכיר חלק מחברי הגרעין שלמדו איתו במקוה ישראל והם הזמינו אותנו להצטרף אליהם. הוא שמח מאוד ונענה לבקשתם, שנתיים לפני שהתגייס לצבא, ובא לנר עציון.

אז, כשנפגשנו במשואות יצחק במסגרת הנח"ל הציע לי שלמה לבוא לנר עציון. אמרתי לו, שאבדוק את ההצעה, היות וממילא רציתי להצטרף לאיזה שהוא ישוב דתי.

ביקרתי בנר עציון ומאוד מצא חן בעיני הנוף המקסים ושובה הלב ועניתי לו בחיוב.

מאז, 56 שנים, אני מתפעלת מהנוף היפה שכמעט לא משתנה. אבל החיים לא תמיד היו יפים ונעימים והיו עליות וירידות. חיי החברה היו יותר פעילים, היה יותר מעניין. רוב החברים היו בערך באותה הרמה, הייתה יותר פתיחות ביחסים בין החברים ויותר התעניינות לעומת החיים בשנים האחרונות, כשבקושי אומרים שלום ונוצרו חבורות, חבורות, שכל הזמן מנהלות ביניהן ויכוחים על עתיד המשק לקראת השנים הבאות עלינו לטובה (אני מקווה). לא תמיד היוכחים האלה יוצרים אוירה טובה וחברתית וזה גורם מועקה בלב על עתיד המשק ועל החברים שעבדו קשה כדי לבנות לנו משק יפה ופורח.

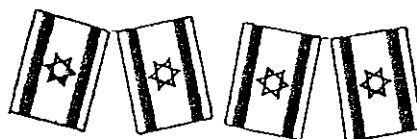
אך בחיים לא כל חלום מתגשם והחיים משתנים וצריך לחשוב טוב, לאן פנינו מועדות ואיזה תועלת יביא לנו השינוי.

בינתיים, אנו משקיעים בענף היעוץ הרבה כספים ללא תועלת.

ולבסוף, יש לי שאלה למוסדות המשק:

מדוע לא שמים שלטים בתחילת כל שביל לציון מקום מגורי התושבים, כמו בכל ישוב אחר, וכל ספק שבא למשק לא יודע איך להגיע ללקוח עם הסחורה עד שמישהו מוביל אותו לאותה משפחה?!

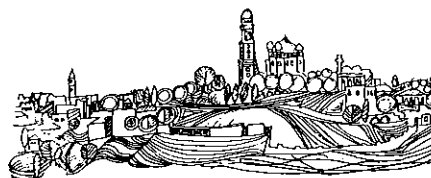
יש לי עוד מה לומר ולספר לשנת ה-60, אך אקצר ואספר במועד אחר את סיפור משק נר עציון אם עד אז יהיה כפי שהוא, או מושב קהילתי פעיל ומעניין.

מהכרך לכפר¹

(כיצד הפכתי מעירונית לכפרית)

לאה רוזנברג

הכול החל ברגע קטן אחד של חוסר תשומת לב, מה שמכנים בעגה המקצועית פיזור דעת. אם לא הרגע ההוא, סביר להניח שהיתי נשארת בירושלים עיה"ק ערש הולדתי, בטבורו של עולם, מזדקנת בשובה ונחת אל מול נופי העיר העתיקה והיפה בעולם באוויר הצלול והמחכים. או מקסימום מתנחלת באיזה ישוב קהילתי בורגני והומוגני ברחבי יהודה, או בנימין בתחום המכונה עוטף ירושלים. מרחק הליכה או מקסימום 20 דקות נסיעה (בלי פקקים) ממוקד ההתרחשויות והשוק הסגוני ביותר עלי אדמות. בלי לחות מעיקה בקיץ, בלי ריחות חציר וניחוחות רפת, בלי שעות פעילות מוגבלות ב"שוק המקומי", בלי כיכר, בלי איסופות בלתי נגמרות כל שני וחמישי ובלי רחובות ריקים מאדם החל מרדת החשיכה וגם רוב שעות הבקר. אבל, אור לקיץ תשמ"ד, ב - 16.00 שעון ירושלים, התקשר אלי חבר אחד, שביקש להכיר לי איזה חמד של בחור מאיזה משק שיתופי בשם ניר עציון. אודה ואבוש, מימי לא שמעתי על היצירה הזאת משק שיתופי, גם לא על ניר עציון. בתיכון היקי לבנות בו ניסיתי לקנות דעת לא הזכירו משק שיתופי, ובבני עקיבא הכירו רק את כפר עציון. אני סברתי לתומי שניר עציון שוכנת בגוש עציון בסמוך מאד לכפר עציון. החבר פלט בחצי פה שהבחור המצוין מבקש להכיר רק בנות שתסכמנה ללכת אחריו ל"מדבר לארץ לא זרועה" כלומר לניר עציון ואני הסכמתי ברגע של הסח הדעת.

הבחור דרך אגב, התגלה כבחור מצוין מאד ואת חופשת הסמסטר ביליתי בטיולים ברחבי הארץ בכלל ועיה"ק בפרט, אגב שמיעת הרצאות מאלפות ומשכנעות על האידיאל השיתופי. לארץ המובטחת, קרי המשק השיתופי ניר עציון, לא הגענו כי לא מקובל שבני משפחת רוזנברג מביאים בנות למשק לפני שהעניין סגור. כדרכי בקודש לקח לי קצת זמן לסגור עניינים על אף מצוינותו המובהקת של הבחור. כשהחלטתי בשטו"מ כבר היה סוכות. את שבת חול המועד סוכות הזמנתי לחגוג בניר עציון. קיבלתי הנחיה לנסוע באוטובוס הישיר מירושלים לחדרה ומשם לעלות על איזה אוטובוס מאסף העונה לשם 921. אז כבר ידעתי שניר עציון נמצאת בחוף הכרמל אבל היה מאוחר מכדי לסגת. הנסיעה ב-921 התגלתה כנסיעה ארוכה ומייגעת (לימים התברר שעוד יצאתי בזול כי עליתי על האוטובוס לקראת סוף הנסיעה ובימי שישי התחנות ריקות) אחרי שכמעט "פספסתי" את התחנה כי איש מהנוסעים לא הכיר את ניר עציון גם לא הנהג, הגעתי כמעט ליעד המבוקש. כמעט, כי לפני עוד עמדה נסיעה באמצעי תחבורה שעד אז היה אצלי לגמרי מחוץ לתחום, טרמפ. אל יקל בעינכם הדבר, בתור בת "חורב" בדימוס, נסיעה בטרמפ עם אנשים זרים נראתה בעיני מעשה מופקר וחסר אחריות אם לא למעלה מזה. למזלי, בדיוק כשהגעתי לצומת הגיעה מכונית מאוכלסת בשתי משפחות, שכנים של משפחת רוזנברג.

¹ תודה לחגי סגל על ההרשאה וההשראה.

השבת הראשונה בניר עציון עברה עלי במרתון סיורים. פינת חי, רפת, מפעל ארוחות, בית מרגוע. לגודל המזל, התנים היו בחופשה באותה שבת, גם חזירי הבר.

החתונה נערכה בחודש שבט, ברוב עם ובהתגייסות של כל ענפי המשק.

לאחר שנה וחצי של מגורים באלון שבות ("הבחור המצוין" היה צריך להשלים את חוק לימודיו בישיבת ההסדר) הגיע הזמן להגשים את החלום ולפרוע את שטר ההתחייבות שנתתי בלי משים.

וכך בלילה סגרירי אור לחשוון תשמ"ו החל המסע הגדול. חורף תשמ"ו היה אחד החורפים הגשומים ביותר שידעה ניר עציון ובליל הגיענו ניתחו על ניר עציון כ- 150 מ"מ גשם. בחדרנו המיועד נקוותה² שלולית ענק ובקיר עליו עתיד היה להישען הארון פרץ מעיין. במקום לסדר את חפצינו וללכת לישון לקראת יום העבודה הבעל"ט, גרפנו מים כמעט כל אותו הלילה. את לילי הראשון כ"חברת³ ניר עציון" ביליתי "תחת מטריה אחת". תקוותי לשינה רגועה בלילה הבא התבדתה כי התקשיתי להתרגל לשקט. בלילה השלישי זכיתי למנת רעש מכיוון לא צפוי, להקת תנים יללה תחת חלוני.

את הימים הבאים ביליתי בצפייה דרוכה לאוטובוס⁴ של השעה 18.00. שעצר ליד המזכירות. משהו שהיווה מעין מקדש מעט וזכר לצי האוטובוסים הגדול שהותרתי מאחור בעיר הולדתי השוקקת ...

בילוי אחר היה המתנה בתור לטלפון במזכירות. על אף שבסוף שנות השמונים של המאה העשרים עסקינן, בניר עציון לא היו טלפונים בבתים. כל החפצים לשמור על תקשורת עם העולם החיצון נאלצו לכתת רגליים ולהמתין שעות ארוכות עד הגיעם למכשיר הנכסף ויקר המציאות ולגלות שה"קו" נעלם.

מאז השתנו קצת פני הדברים. טלפונים הותקנו בבתים, אנשים נשים וטף מחזיקים פלאפון או שניים בכיסם. את האוטובוס של 18.00 החליפו מכוניות. נבנה מפעל ארוחות חדש ואת בית המרגוע החליף מלון מפואר. הרפת שינתה את פניה הוקם מרכז חליבה חדש גם הריחות אינם כתמול שלשום הם "פתאום" הפכו לריחות אהובים.

בחשוון הקרוב אציין 24 שנים לשהותי בניר עציון. נכון, אפשר לקטר על הרבה נושאים ותאמינו, אני יכולה להיות טובה בזה (צברתי הרבה ניסיון...) אבל, אפשר גם להביט על חצי הכוס המליאה. לא, בעצם על שלושת רבעי!...

² משמים ניסו לרמוז לנו על עיסוקנו העתידיים

³ כלומר מועמדת

⁴ כן אז בימים ההם היה אוטובוס אחד ביום שנכנס לתוך המשק.

בלדה לעוזב קיבוץ

אריה זריבי

דמיינו לעצמכם משאית וולבו ישנה מודל 52, משאית המשמשת בד"כ להובלת חציר מהשדות לרפת, מטפסת לאיטה במעלה ההר בואכה ניר עציון, ועליה מונחים מיטלטליה המעטים של משפחה שהחליטה לעזוב את הקיבוץ ולעבור להתיישב במשק שיתופי - הפתרון האולטימטיבי של אותם ימים לחפצים בשינוי. ליד הנהג ישבו הורים צעירים ועל ברכיהם שני ילדיהם הקטנים, הבן הבכור בן השנתיים וחצי ואחותו התינוקת בת כמה חודשים.

לפני כמה שעות הם עזבו את הקיבוץ שהיה ביתם בשלוש וחצי השנים האחרונות. היה זה בית שפתח לרווחה את ידיו וליבו והעניק לזוג הצעיר שעזב את ארץ לידתו בית במולדת, בית בארץ ישראל. הם התחתנו בעיר טוניס בקיץ 56 והיו דרוכים מידי יום לקבל את ההודעה לה ציפו יותר מכל - שהאנייה הגיעה ואפשר להפליג לארץ ישראל. הזוג הצעיר שזה עתה נישא, הפליג ארצה באוניה שעל סיפונה בילה את חופשת ירח הדבש. לא היה להם רע בארצם, לשניהם היה מקום עבודה, השכנים והחברים בעבודה היו מסבירי פנים אבל בכל זאת כאשר האוניה הגיעה הם יצאו לדרך. הם עזבו את ביתם רק בגלל סיבה אחת - הם גדלו בבתים ציוניים, היו חניכים בבני עקיבא ואח"כ מדריכים, כך שברור היה להם שביום בו יודיעו להם שיש אוניה בנמל ויעדה הוא ארץ ישראל, הם יהיו בין הראשונים לעלות עליה. אחרי שהייה של חודש במחנה מעבר של הסוכנות בקרבת מרסיי בצרפת, הם הגיעו למעברה במגדל אשקלון (כך נקראה אז אשקלון) ובסופו של דבר הגיעו לקיבוץ בני דרום.

אם עוד לא הבנתם, ההורים הצעירים המתוארים בפתיח על המשאית הם הוריי שיחיו, הילד הקטן הוא אני והתינוקת - אחותי. הכתבה "הרגילה" על יהודים במסעותיי בחו"ל מוכנה, אך נעניתי לאתגר שפרסמו עורכות העלון והחלטתי לחרוג ממנהגי ולספר משהו הקשור לניר עציון.

רק כאשר עברנו לגור במשק בקיץ 2003 סיפרו לי הוריי את הסיפור הבא:

כאמור, הם הגיעו בהכשרה של בני עקיבא לקיבוץ בני דרום שם פגשו את מפקדם הנערץ מטוניס - יהושע סעדון ז"ל. בבני דרום היו עוד משפחות מעולי טוניס והקליטה שלהם היתה מהירה. אבי עבד בלול ואימי עבדה במחסן הבגדים. בקיץ 57 נולדתי והושמתי אחר-כבוד בתינוקיה. גם המטפלת שלי (חנה בן כוכב למי שמכיר) וגם הוריי סיפרו שהסכמתי לאכול רק כאשר אימי האכילה אותי. עבודתה במחסן הבגדים לא אפשרה לה להיות זמינה כל הזמן להאכיל אותי וזה מאוד ציער אותה.

מסתבר שלא רק להוריי המסגרת הנוקשה של השיתוף היתה קשה. ההפרדה מהילדים והארוחות המשותפות בחדר האוכל לא הקלו עליהם. באוויר נשבו רוחות של שינוי שדיברו על מעבר למסגרת של משק שיתופי. הוויכוחים היו רבים. הכיוון היה לקראת שינוי אבל זה לקח הרבה זמן. משפחות סעדון ושוהם עזבו וגם הוריי היו בכיוון. כאשר הם ראו שהשינוי לא נראה באופק הם ביקשו חופשה מהקיבוץ והתחילו לחפש מקומות אלטרנטיביים להתיישב בהם. טבעי היה הדבר

שיבדקו גם את ניר עציון כחלופה "מתקדמת" לקיבוץ בו גרו. אבי הגיע לראיון במשק וסיפר שעלה את הדרך ברגל. מאחר ועבודתו היתה בלול של בני דרום, נאמר לו שיוכל להתקבל לעבודה בלול של ניר עציון. מרוצה מהראיון הוא חזר הביתה וההכנות לעזיבה נכנסו לישורת האחרונה.

קטע הפתיחה היה קורה במציאות אלא שיומיים לפני צאת המשאית לדרכה, התקבלה הודעה במזכירות בני דרום שהלול של ניר עציון עלה באש ולכן הצעת העבודה לאבי לא היתה יותר רלוונטית. כך, במקום שהמשאית תיסע לניר עציון היא נסעה לרכסים ואבי התחיל לעבוד במוסד "מכורה" לנוער עברייני במקום לעבוד עם התרנגולים בלול... הגעתנו לניר עציון, ארבעה עשורים אח"כ, היוותה עבור הורינו מעין סגירת מעגל ואלמלא היינו מגיעים הנה לא היינו שומעים על הסיפור.

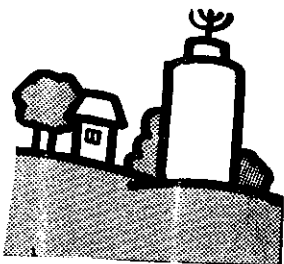
ואם בניר עציון עסקינן, זאת ההזמנות להעלות על הכתב את שכולם יודעים: אנחנו גרים באחד המקומות היפים בארץ, אם לא בעולם. האמינו לי - אני מסתובב מספיק בעולם, מעטים המקומות בהם יש שילוב כה יפה של ים וחר, כחול עם ירוק, שילוב של צמחייה טבעית ומתורבתת וכמובן בני אדם באיכויות כה גבוהות. זאת לא חנופה, זאת האמת!

מייסדי המשק היו חלוצים שהפכו יש מאין והקימו על אדמת הטרשים הסלעית הזאת משק לתפארת. הם גם היו אמיצים בצורה בלתי רגילה בכך שלא פחדו והלכו נגד הזרם בשנותם את צורת החיים שלהם מקיבוץ למשק שיתופי. השינוי גרר אחריו ניתוק הקשר עם תנועת הקיבוץ הדתי. בהחלטתם זו סללו את הדרך לקיבוצים אחרים שהלכו בעקבותיהם. הם היו בין הראשונים לשדרג את צורת החיים הקיבוצית למשק שיתופי אך דור ההמשך שלהם נעצר משום מה ולא מתקדם הלאה. כך נותר ניר עציון בין אחרוני המשקים שלא הופרטו. סטגנציה שכזאת בה אין קליטת חברים מצד אחד ומצד שני אין הפרטה שתאפשר קליטת תושבים צעירים בסטטוס זה או אחר, תוביל בסופו של דבר לחיסול מרצון של המפעל האדיר הזה אותו בנו בעמל רב מייסדי המשק. כל שינוי חייב להיעשות בהסכמה, מתוך מתן כבוד לכל עמדה ולכל צד, תוך כדי בירור מקיף ומעמיק, עם מתווכים ובלעדיהם ובלבד שיעשה ברוח טובה מתוך כוונה טהורה של קבלת החלטה שתיתב עם הרוב.

אני מדבר כרגע בשם עצמי כתושב, אני צופה מהצד במה שמתרחש בכל הנוגע לעתידו של המשק ואני מבין כמה קשה להתקדם, אבל האמינו לי - חייבים להתקדם כי לכאורה המצב כרגע הוא עמידה במקום. לא כך הדבר, אם אין התקדמות יש בעצם נסיגה וחבל על כל משפחה צעירה שבאה הנה מתוך תקווה להישאר ולהשתקע ובסופו של דבר נאלצת לעזוב בראותה ששום דבר לא מתקדם.

אז חברים (תרתי משמע) יקרים, במקרה זה הזמן פועל לרעת כולנו - שנסו מותניים, דברו זה עם זה כמה שיותר, תחליטו ותתקדמו כדי שלכולנו יהיה כאן עתיד עוד יותר טוב.

מזל טוב לכולנו ביום ההולדת השישים של ניר עציון.

המקהלות עוקבות אחרי המנצח, מתוך רצון להביע בשיר את פירוטו הוא למנגינה. לפתע הוא מחויר, כאילו דבר משרידו. לרגע גם המקהלות מסיחות את דעתן. הנה - אורחים מכובדים "עסקנים" למיניהם, היושבים על הבמה, משוחחים ביניהם שיחה חשובה - כמובן. והשיחה דווקא בקול רם. המנצח מתכוון להתפרץ אך הוא מתאפק, כיאה למעמד זה. כיבדתיו ברגע הזה וחשתי - כמוהו - בעלבון צורב.

* * *

התכנית ליום העליה לקתה - כמקובל - באריכות יתר. עדין אין אומץ לב לצמצם את פרשת הברכות. וכך נגזר על השומע להקטיב לאותו באום, בעל אותו תוכן, פחות נמלץ או יותר נמלץ, במהדורות שונות. ה אם נאומים אלה לכבוד הנאומים באו?

* * *

המלה החיה, טאיגה כבולה למטבע קבועה, חשובה היא ללא ספק. אך דא עקא, שהמלים נטחקו מרוב סמוט וטוב אין בהן חיות ויוצאות הן סגורות מפיהם ברכים,

* * *

הצלמים עסוקים, מתרוצצים. קרטי הבמה חורקים תחת הסוליות, ודוקא ברגעי דממה של רכז מלא. להם אין רגעים קדושים. אלא הופכים אותם מיד ל"סחורה". ככל שהחוויה חריפה יותר, מזעזעת יותר, כן עולה סחורה זו כערכה. הנה, קורא היתום "היינו בזבזנים מאוד" ומכלל צד עושות עליו המצלמות, ככלי נשק מאיימים.

* * *

ביום זה נרכין הראש ביראת כבוד בפני הרצון העקשני שעמד לחברי גיר עציון בימי תלאה לא להתפזר לכל רוח, איש איש לאבלוניהוא, כודד בפיתול. ביום זה נכרך את עוז הרוח להקים בית חדש, משותף, מן המסד ועד השפחות. כה לחי!

* * *

להופעת המקהלה בניר-עציון

לאחר "תרדמה" של רבע שנה הוזעקנו על ידי מזכירות הקיבוץ, ונתבקשנו לשיר ביום העליה של קבוצת בניר-עציון. ההודעה באה כשבועיים לפני יום ההופעה. היה ברור לי, שהזמן לא יספיק לנו להכין תכנית מתאימה וראויה למאורע זה. ובאמת אילו הוצרכנו ללמוד שירים חדשים, לא היינו מספיקים בשום אופן. למזלנו נמצאו בין השירים הידועים לנו שניים, המתאימים ביותר ליום הזה, הלא הם "חזקו ידיים רפות" ו"פה נעבוד צורנו". (נדמה כי המלים שבשני השירים הללו מביעות יותר את רחשי הלב בשעה גדולה זו, מאשר כל הנאומים הרבים, שהוטמעו באותו מעמד). ובכל זאת דרוס היה גם מאמץ גדול מצדנו, כדי להגיע לביצוע יפה ומוטלם.

אמנם אפשר לומר, שהמאמץ נעשה. התקיימו חזרות תכופות. הצטרפו חברים נוספים ומספר המשתתפים הגיע ל-40. העבודה היתה רכה. בימים האחרונים למדנו עוד את השיר "הולכים בלילה", (מאת בן יוסף, אשר נפל בגוש עציון. את העיבוד למקהלה כתב קראל סלומון במיוחד ליום העליה).

בערב האחרון לפני ההופעה "גילו גיל". (שיר שהיה שגור בפי חברי כפר עציון הי"ד. שני שירים אלה הושרו יחד עם מקהלת בארות יצחק).

בבוקר השכם יצאנו לדרך... הנסיעה הארוכה בסרב הכבד לא קלקלה את מצב הרוח המרומם. במקום נערכה עוד חזרה מסותפת קצרה, ומיד אחריה התחיל השכם. וחבלי שלא התחיל בשירת המקהלה כי אם בשורה של נאומים ודקלומים. וכאשר התחלנו סוף סוף לשיר, היה הקהל כבר עיף מישיבה של שעה ארוכה בשמש הלוהטת ויש להצטער על כך, כי הסירה היתה באמת יפה עד מאד.

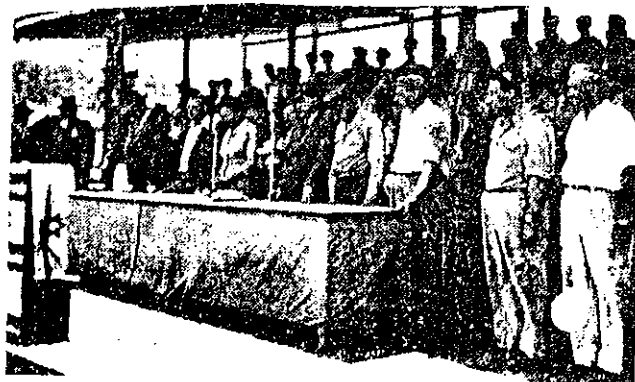
חבל, שגם ההקלטה לא הצליחה. כי הדברים הם ראויים בלי ספק להקלטה.

הנה נקוה, שהופעתנו בניר עציון תשמש לנו עדוד להמשך הפעולה, ונצליח לתפוס מקום מכובד בכינוס המקהלות שיתקיים בקרוב.

א. ג. א.

יום הזכרון וחג העליה

ב"ידיעות המזכירות" מ- 28.4.1950 הופיע דיווח על טקס העליה
לניר עציון:

ביום חמישי - ג' באייר תש"י - התקיימה בניר עציון, חגיגת העליה על הקרקע. השתתפו כמה מאות איש, חברי הקבוצות ויישובי הפועל המזרחי, חברי התנועה, בני עקיבא וכן מכרינו ואוהדינו מכל קצווי הארץ. כמעט כל חברינו מהפלוגות והילדים הגדולים - החל מהגנון - השתתפו בחגיגה.

המקום סודר וקושט, הוקמה במה גדולה ומולה ספסלים רבים בחצי גורן, כמקום ישיבה למוזמנים. על יד הצריף הראשון הוקם ביתן ובו תערוכת תמונות מכפר עציון. צילומי כל חברינו שנפלו, ארגז חול שתאר את הגוש ומלחמתו וכן קטעי מכתבים ופקודות מתקופת הקרבות האחרונה.

גם הבמה היתה מקושטת בדגלים לאומיים וכתבות מתאימות. סודרו רמקולים, שהעבירו יפה את קול המדברים למרחקים, למרות הרוח החזקה שנשבה כל הזמן.

אחרי דברי הפתיחה של חנוך, הביא הח' משה שפירא, שר הפנים והעליה, את ברכת הממשלה והאלוף דוד שאלתיאל - את ברכת המטכ"ל והצבא. האלוף שאלתיאל, שהיה מפקדו של מחוז ירושלים בעת נפילת הגוש - שיבח בדבריו נרגשים את עמידת חברינו, אשר במלוא הרכתם עשו את המוטל עליהם עד רגע חייהם האחרון. בהמשך דבריו אמר: "אינני מכיר עוד כפר במדינת ישראל שהוטלה עליו משימה דומה לזו ואינני מכיר עוד ישוב שנתן קרבן יקר כזה. מדינת ישראל כולה יש לה הרבה להודות לעמידת הגוש וירושלים חייבת לה הרבה, הרבה מאד."

בין דברי המברכים, הקריאה הגב' חנה רובינא מ"הבימה", הקרות מתאימות מהתנ"ך, את "מגש הכסף" לנתן אלתרמן וכן כמה קטעי סיפורים על הקרבות האחרונים בגוש.

המקהלה של קבוצות "יבנה" ו"בארות יצחק" בניצוחו של הח' מ. פרלמן - ביצעה כמה שירים מענייני דיומא. רושם רב עשה עלינו השיר, שהיה מקובל אצלנו בכפר עציון, "גולו גולו אבן גול" וכן שירו של המשורר הצעיר - בן יוסף - שנפל בגוש בהגנת המנזר - "הולכים בלילה."

אחרי דברי האזכרה של הרב מ. צ. נריה, הודלק נר תמיד, שיוצב בעתיד באופן קבוע, וילדינו נטעו 85 שתילי אורן לזכר חברינו שנפלו.

עם העלאת הדגל לראש התורן, הקריא יהודה את "מגילת העליה"

לזיכרון

יצחק כספי ז"ל	- י' בניסן תשט"ז
אברהם וייס ז"ל	- י"ט בניסן תשכ"ה
שלמה דובדבן ז"ל	- כ"ז בניסן תשל"ה
ישי שטייך ז"ל	- כ"ט בניסן תשמ"ב
דבורה פלבניק ז"ל	- כ"ב בניסן תשמ"ה
ברוך פריפלדר ז"ל	- כ"ב בניסן תשנ"ג
חיה פנינה ברק ז"ל	- ו' בניסן תשנ"ז
זהבה שוורץ ז"ל	- ט"ו בניסן תשנ"ז
צבי שוורץ ז"ל	- ו' בניסן תש"ס
צילה גרפונקל ז"ל	- י"ז באייר תשנ"ג
מיכל טל ז"ל	- כ' באייר תשנ"ג
חווה מיכאלי ז"ל	- י"ג באייר תשנ"ו
יוסף שהם ז"ל	- ז' באייר תשנ"ז
יאיר שהם ז"ל	- י"ד באייר תשנ"ז
פנינה בן סירא ז"ל	- ט' באייר תשס"ז

חללי כפר עציון שנפלו בקרבות תש"ח

היו זמנים

יהודית רייך

(מתוך עלון שנת הארבעים לניר עציון)

"המשק שלכם במצב כלכלי קשה, חובות רובצים עליו. אינני מאמין שבקרוב תוכלו להתגבר על הקשיים האלה". כך שח לי קרוב משפחה, שבמסגרת עבודתו במשרד החקלאות היה מבקר בשנות ה-50 הראשונות במשק.

לפני כמה שנים נפגשנו שוב והוא כולו התפעלות והערצה כלפי הישוב הקטן שלנו, שהצליח להתגבר על בעיותיו והפך למשק פורח.

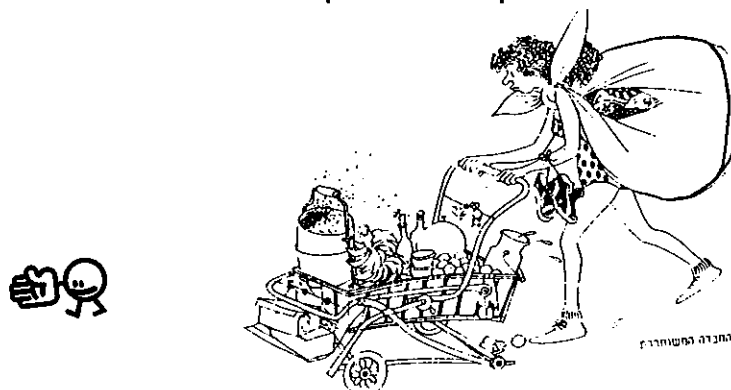
בין שתי התקופות האלה (אז- חיי מחסור, היום- חיי רווחה) החיים שלנו היו רצופים נורמות וחוקים אבסורדיים ומצחיקים, שהיום קשה להאמין שהדברים התרחשו באמת.

כשהגעתי לניר עציון נדרשתי לקבל את התפקיד של מחסנאית בגדים (אותו מילאתי בכפר יעבץ). היה עלי לדאוג שכל חבר יקבל בסוף השבוע את בגדיו נקיים ומתוקנים. באותה תקופה הונהג בהלבשה "תקציב אישי", שקראנו לו "תקציב אשתי", כי במקום לדאוג לקנות בו בגדי עבודה, הכסף הלך לקניית בגדי החברה. המצב הזה גרם להעסקת גדוד חברות במחסן בתיקוני גרביים ומכנסיים. עד שהתקוממתי ודרשתי תקציב נפרד לבגדי עבודה.

הבגדים כובסו ביד. הכובסות היו אך ורק בחורות בהריון, שעמדו שעות ושפשפו את הכבסים על קרש הכביסה. למועדון הסגור הזה לא התקבלה אף בחורה עם בטן קטנה. עוד עבודה מקודשת לחברה בהריון הייתה: ניקוי הדגים לשבת. כל זה היה עוד במחנה הישן.

מי זוכר את קוביות המרגרינה בארוחת הערב? את מנות הסוכר שהעבירו למטבח הילדים? את כוס החלב כתוספת לאשה בהריון? את תורנות שטיפת הכלים במוצאי שבת (במטבח שבאסם) שהייתה נמשכת עד 3-4 לפנות בוקר?

עוד חוק בל יעבור היה ההחלטה, שבנות לובשות שמלות רק בשבת. תמיד אזכור את בתי חנה בת השנה וחצי שהייתה נכנסת לתוך הארון (הארון היה עם וילון, בלי דלתות) מושכת בשמלתה היחידה ובוכה: "חצאית, חצאית..." ואני מסבירה לה שוב ושוב: "חצאית לובשים רק בשבת!" והילדה אינה מקבלת את הדין.

עם התחלת המושב השיתופי:

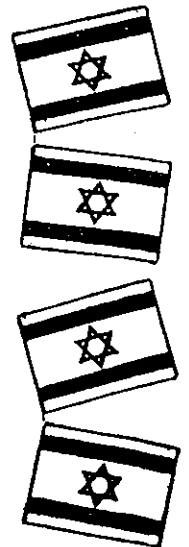
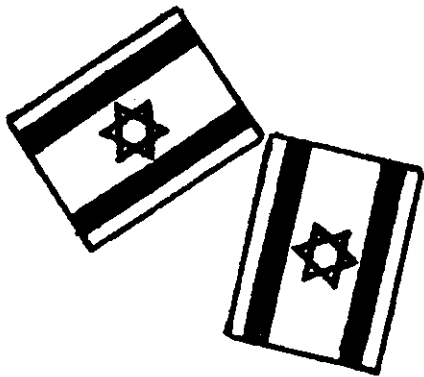
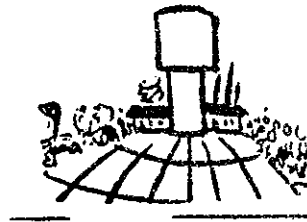
200 גרם עוף לילד לשבוע ותמורת זה תורנות של ניקוי עופות. איך אפשר לשכוח את שקי הכביסה הרטובים, את ניקוי והמלחת העופות (כשזה היה חופשי לכולם), בכל יום שישי ניקוי התאים בצרכניה, הפסקות החשמל, השעות המוקצבות לגיהוץ, התור במחסן הבגדים להגיע למכונת התפירה כדי לתקן או לתפור, הבישול על הפתיליה, הריצה מן העבודה כדי להספיק לחמם את האוכל עד שעת הורדתו לעובדים למטה (בזמן שאת עובדת 3-3.5 שעות)...

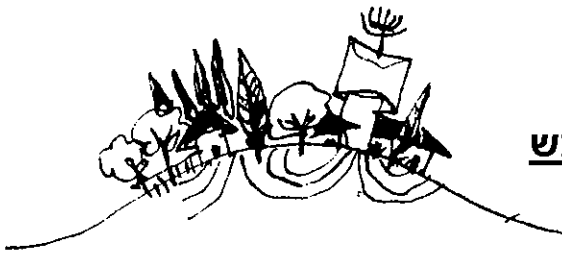
אבל עוד משהו אפיין את התקופה: הרצון ללמוד. כל מיני קורסים שונים ומשונים גם בבית וגם בחוץ. לימוד פסיכולוגיה באוניברסיטת חיפה, חוגים במועצה, נסיעות לקונצרטים ולהצגות... לאן לא הגענו בחורף, בגשם באוטובוס ומשאית?

ובבית- כל מי שהיה מסוגל לתרום משהו תרם: למדנו חלילית עם בנימין וולף, אנגלית עם יהודית בקרמן, השמעת מוסיקה קלסית ומקהלה עם מרקוביץ, חוג לריקודים עם עמליה זהר, החוג הדרמטי המפורסם וכמובן עברית ושיעורי תורה.

זאת הייתה תקופה בה לא עניין את אף אחד מה יש בביתו של השכן כי גם ביתו היה דומה לכל בית אחר.

החיים כה שונים היום משהיו לפני 40 או אפילו לפני 20 שנה. עם הרווחה באו גם הבדלים ברמת החיים בין החברים וזה חבל!

אין חדש תחת השמש

כותרת זו בחרתי לשתי הכתבות העוסקות בתפקידי המזכירות ומזכיר הפנים בפרט, כפי שראה אותם אבי, יהושע רייך, אשר שימש בתפקיד זה יותר פעמים מכל חבר אחר במשק.

במסגרת עלון ה- 60 לניר עציון, מצאתי לנכון לפרסם מחדש ראיון שערך איתו נחמיה רסל (אז, מרכז המשק) בשנת 1985 ופורסם ב"בניר". בכתבה השנייה שנכתבה שנתיים וחצי מאוחר יותר אך לא פורסמה מעולם, מעלה יהושע מחשבות ותובנות לגבי תפקיד מזכיר הפנים ושוטח את תפיסת עולמו כחבר משק הרואה את טובת ניר עציון לנגד עיניו. למרות שהדברים נכתבו מזמן, הם נכונים ונכוחים כאילו נכתבו היום.

בהזדמנות זו, אני רוצה להצדיע להורי, יהודית ויהושע, ממקימי ניר עציון, המהווים לי השראה כאנשי עמל חרוצים, צנועים, ערכיים וישרי דרך ולשאר חברי ניר עציון הותיקים על תרומתם לבניית המשק ולשגשוגו.

פסי

שיחה עם יהושע

שוחח וכתב: נחמיה

1985

נכנסתי לשוחח עם יהושע בעקבות סיום קדנציה כמזכיר פנים, על עבודת המזכיר בפרט ובעיות משקיות בכלל.

נחמיה: יהושע, איזה קדנציה זו לך כמזכיר פנים?

יהושע: (מהרהר בקול) אחת, שתיים, שלוש... לא, ארבע!

נחמיה: איזה שינוי אתה רואה בין התקופות?

יהושע: בפעם הראשונה כיהנתי כמזכיר ב- 1953, כאשר בוצע המהפך מקבוצה למושב שיתופי. המהלך, שלווה בישיבות וויכוחים מרתוניים ולווה במשברים חברתיים, החל מכך ששרידי כפר עציון ששהו בגבעת עלייה לא באו למשק ואחת הסיבות למעבר למושב שיתופי הייתה על מנת לעודד אותם לבוא, דבר שלא הועיל. בהמשך, המעבר למושב שיתופי לווה בעזיבה גדולה, בעיקר של הגרעין הצרפתי (ששרידי: משפחות רייסמן, בנישו ומוטוט נמצאות עימנו). ומכיוון שהמשק היה בהתהוותו, היינו שקועים כל כולנו בעשייה משקית וחברתית. אם נעבור ונדלג יותר מ- 30 שנה לקדנציה האחרונה, ישנו ללא ספק שינוי מושגים.

ידעתי מראש, שאחד התפקידים העיקריים של מזכיר פנים כיום הוא להיענות/ לא להיענות לדרישות חברים בשטח החומרי (ואכן, כך אירע), ואילו ברצוני להתרכז בבעיות אישיות של חברים. מאחר ואני אישית איני דוגל בתביעות חומריות מוגזמות ואינני עומד בלחצים, לא הייתי מעוניין להיכנס לתפקיד.

נחמיה: מדוע בכל זאת נכנסת לתפקיד?

יהושע: כפי שידוע לך, נתקלה בחירת המזכירות בקשיים מרובים ועל מנת למלא את חובתי נכנסתי, למרות שברור לי שהתפקיד במתכונתו כיום אינו מתאים לי.

נחמיה: כיצד התגברת על מגבלה זו?

יהושע: חלקתי את הנושא החברתי עם עוד שני חברים: וילי ומלכה, שעסקה בכל נושא הלוואות ותקציבים מיוחדים.

נחמיה: אם כן, במה אתה עסקת?

יהושע: עסקתי במה שהגדרתי לעצמי מראש – מפגש אישי עם כמה שיותר חברים, ניסיון להבינם וכאמור ברצון לפתור בעיות אישיות ולא חומריות.

נחמיה: קראתי באחד העלונים הקיבוציים ראיון עם מזכיר פנים שסיים את תפקידו, והוא אמר בצורה מאוד ציורית וקיצונית: ציפיתי לשמש ככותל וידוי, במקרים רבים נראה לי שימשתי כקיר להשתין עליו". הרגשת משהו מזה?

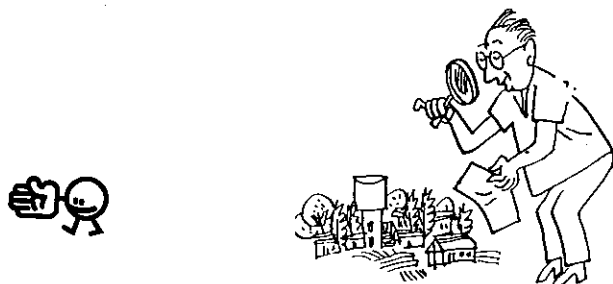
יהושע: אינני יודע את בעיותיו של אותו מזכיר, אך מכיוון שלא ציפיתי לטפיחה על השכם גם לא התאכזבתי במיוחד. אך בכל זאת התפקיד שוחק, חלק גדול מהדברים אינם מתפרסמים, ובניגוד אליך למשל, שעבודתך זוכה להערכה, הרי שתפקיד המזכיר שנעשה לאחר שעות העבודה, לעיתים רבות בערבים בבית הוא מתיש ולעיתים כפוי טובה.

נחמיה: מדוע בעצם התפקיד נעשה לאחר שעות העבודה?

יהושע: היה מקובל עד עתה שהתפקיד נעשה כך וכך המשכתי. בגילי, יש לי עבודה קבועה שאני נהנה ממנה ולא הייתי רוצה להפסיק ולחפש לי מקום תעסוקה אחר, אם בכלל אמצא.

נחמיה: האם לא מקובל עליך, שמזכיר חייב לטפל בחלק מהעניינים על חשבון יום העבודה ולא הכל בערב?

יהושע: מקובל עלי שיש לאפשר למזכיר מספר שעות לעבודה בתפקיד. שוב, אינני יודע איך יראו זאת במשק.

נחמיה: האם ישנם דברים מוגדרים שתכננת לבצע לפני הכניסה לתפקיד והתבצעו או לא?

יהושע: לא היו בעיות מיוחדות שהגדרתי לעצמי. לא התכוונתי לתקן את המצב החברתי, אלא לתת את חלקי בביצוע המשימה ואני שמח, שסך הכל הקדנציה וההחלפה עברו בצורה מסודרת.

נחמיה: כיצד תיפקדו מוסדות וועדות שאתה היית אחראי להם?

יהושע: הועדות תיפקדו, בחלקן היטב וחלק פחות מבלי שאפרט. המזכירות פעלה יפה, בהבנה בין חבריה, הקפידה על ישיבה כל שבוע ולעיתים יותר עד החלפתה. את התרומה בשטח החברתי קשה להעריך, בשטח המשקי לפחות היה שפיר. רציתי לציין כחובה נעימה את השינוי שחל עם הצטרפותם של כוחות צעירים של בנים ונקלטים למזכירות. שנים הדאיגה אותנו הדאגה שטרם קמו צעירים, שמוכנים ומסוגלים להתמודד עם הבעיות ולהטות שכם, וזו הפעם הראשונה שבמזכירות היוצאת זה קרה, ולשמחתי עלה יפה, למרות הבדלי הגיל.

נחמיה: מה דעתך בנושא קבלת בנים?

יהושע: חד משמעית: בן משק שהוריו חברי משק- זה ביתו ולמעט סיבות יוצאות דופן יש לקבל כל בן.

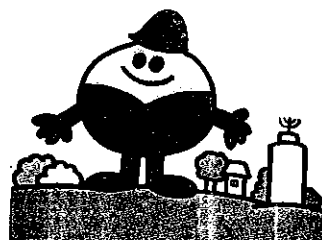
נחמיה: ובנושא עזיבת בנים, האם יש לך הסבר מדוע אף בן שסיים לימודים אקדמאיים לא חזר למשק?

יהושע: אין לי הסבר חד משמעי. בכל מקרה נראה לי שתקנון הלימודים החדש שנותן הטבות מפליגות לבנים ודורש מהם פחות לא יספר מצב זה. כמו כן, אתה יכול להרחיב שאלה זו לגבי בוגרי ישיבות שאף אחד מהם לא שב למשק, וכאן נראה לי שלחינוך הישיבתי ישנן מטרות משלו, והחינוך לשיבה למשק אינה המטרה הראשית שלו.

נחמיה: תסביר!

יהושע: למשל, העדפת התישבות ביהודה ושומרון. בכלל, יש לנו בעייה חמורה בנושא החינוך עקב היותנו ישוב קטן ומבודד וקושי לארגן כיתות בגודל סביר. ואכן, אחת ההחלטות של המזכירות הייתה, לפתוח את הגן לילדי חוץ כמעט ללא תמורה על מנת לאפשר עתודה לכיתות.

נחמיה: ובנושא חינוך תיכון, לא נראית לך מגבלה שכל אחד לומד במקום אחר?

לניר עציון

יהושע: בודאי שזה חיסרון! בזמנו, ניסינו לשלוח את כולם לקבוצת יבנה והעסק החזיק מעמד כמה שנים ואחר כך נפרץ. בכל מקרה, נראה לי שגם משקים חזקים מאיתנו לא הצליחו להתמודד עם הבעיה.

נחמיה: האם נראה לך שאנו מתמודדים עם בעיית חברים מתבגרים היוצאים ממעגל העבודה?

יהושע: למרות שדנו בנושא הרי שמעשית לא עשינו רבות, משום שמספר חברים אלה הוא כיום מועט ורובם עובדים ככל יכולתם בענף זה או אחר. אגב, ישנם חברים חולים ולאו דווקא קשישים שיוצאים ממעגל העבודה. גם המספר המועט אינו מאפשר פתיחת מפעל כל שהוא, מה עוד שלמפעל כזה דרושים גם צעירים ועודף צעירים, אין כידוע, בנמצא. וכך צריכים קליטה. אין ספק שצריך להמשיך לקלוט בצורה מבוקרת על מנת להגדיל את היצור ולהשלים מקומות עבודה במקום חברים היוצאים ממעגל העבודה. זהו מעגל סגור שנצטרך לפרוץ אותו בשלב כל שהוא!

נחמיה: יהושע, לסיום. ה"אני מאמין" שלך!!!

יהושע: ארבע פעמים כיהנתי כמזכיר פנים וכל תקופה הטביעה את רישומה. אני מניח שזאת הייתה הקדנציה האחרונה שלי בתפקיד זה ולכן אולי אפשר לעשות כאן סיכום ביניים:

ליוויתי את המשק מ"בראשית", תרמתי את חלקי כפי יכולתי. בודאי היו גם כישלונות, לא כל מה שעשיתי היה לרצון הכלל. פעלתי לפי הבנתי ומצפוני. על דברים שבהם האמנתי ושוכנעתי שהם צודקים לא הייתי מוכן להתפשר. למרות כל הקשיים הקמנו משק שאפשר להתברך בו. עברנו מתקופה של מצוקה כלכלית וחברתית לתקופה של ביסוס כלכלי. במה שנוגע למצב החברתי, תמיד יש מקום לשיפורים.

שוב אין מקום לספקות בדבר קיומו של המשק. יש קשיים, יש לבטים, אבל העתיד אי"ה מובטח.

אני מאמין שעלינו לשאוף לחנך ולהגיע לחברה צודקת שתחייה מיגיע כפיים, תורמת חלקה לבניין הארץ. חברה שחיה חיים צנועים ולא ראוותניים ומתנהגת באיפוק כפי שצו השעה במדינה מחייב.

כעבור שנתיים וחצי נקרא שוב יהושע אל הדגל והתבקש לכהן כמזכיר פנים בפעם החמישית. את מחשבותיו העלה על דף והדברים מפורסמים כאן לראשונה.

עם כניסתי (או חזרתי לתפקיד)

יהושע רייך

אינני יודע אם רבים זוכרים שכשסיימתי את תפקידי במזכירות לפני כשנתיים וחצי חשבתי לתומי, שזו הקדנציה האחרונה לפעילותי בתור מזכיר פנים במשק. חשבתי וגם האמנתי וגם ביטאתי את זה בראיון שלי לנחמיה, שהנה קם דור צעיר בעל מרץ, תבונה וידע שימשיך לנווט את הספינה.

בניסיון שהיה בהיותי במזכירות, וזו לי הפעם הראשונה בהשתתפות בנים צעירים, נוכחתי לדעת שאכן יש על מי לסמוך ואפשר בשקט לשבת ולהתבונן ואולי גם להינות מתופעה מרנינה זו.

אבל כנראה עדיין יש קשיים ועובדה מצערת, שבמשך חודשים רבים ועדת מינויים למרות כל מאמצי לא הצליחה להביא הרכב של מזכירות. אין לי ספק שיש בינינו מספיק בעלי יכולת, היכולים ומוכשרים למלא תפקידים במוסדות המשק. אבל הדבר מרתיע ובצדק: להיכנס לעול ולהקדיש זמן ומרץ למילוי משימות, שלא תמיד נעימות ומקובלות. יתרה מזאת, לא פעם זה מביא אפילו לידי חיכוך והתנגשות אם החלטה מסויימת או פעולה מסויימת אינה לפי רוחו של האינטרסנט.

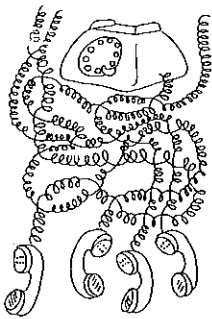
ואם הדברים נכונים לגבי כל בעלי התפקידים במשק, על אחת כמה וכמה לגבי מזכיר הפנים. זה תפקיד כפוי טובה, שמעשיו ופעולותיו אינם תמיד נראים בשטח. עיסוקיו הם בתחום שהצנעה מחייבת ובצדק הדברים אינם באים לידי פרסום.

כשהציעו לי להצטרף הפעם למזכירות, חשבתי בהתחלה שזו הלצה. איך ייתכן לאחר שבמשך 5-6 שנים האחרונות כיהנתי בשתי מזכירויות, לבוא ולבקש ממני אחרי הפסקה קצרה שוב להתחיל מחדש?

ניסיתי בכל כוחי להתחמק מזה, אבל ככל שעבר הזמן נוכחתי לדעת שכנראה לא תהיה לי ברירה ואצטרך, כנראה, להיכנע תוך ביטחון, שזו באמת הפעם האחרונה (גם בעיה של גיל).

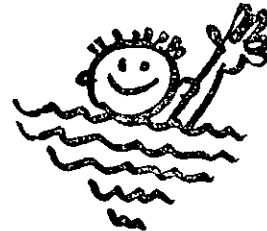
אודה על האמת, לא מעט השפיעה על החלטתי הסופית בכל זאת להסכים, הפרשה העגומה של שכנינו מבית אורן. חלחלה אוחזת אותי, כמו בודאי את חברי הקשישים, לשמוע ולראות מה חלילה עלול לקרות אם העניינים אינם מבוקרים ונשלטים. אמרתי לעצמי, במצב כזה אין אתה בן חורין! חייב אתה לנסות ולפעול, שאצלנו זה לא יקרה.

ברית שחיה או מרכזית טלפון?

על ויכוח שהסעיר את הביצה המקומית באמצע שנות ה-80

במהלך עבודתנו בהכנת עלון זה, שיש בו חדש וגם ישן כראוי לעלון המציין 60 שנה לנר עציין, נתקלנו בהדים מויכוח חריף שהעסיק את תושבי המקום לפני כ-25 שנים, שעיקרו: האם יש להקים מרכזית טלפון פנימית במשק, או להעדיף בריכת שחיה, כאשר עלות שני הפרוייקטים דומה אבל כסף יש – רק לביצוע אחד מהם.

נחמיה רסל, אז מרכז המשק, תיאר את הדילמה שהתעוררה בשלהי 1984 כך: "זה מספר שנים מדברים במשק על הקמת בריכת שחיה לחברים ולבית המרגוע. במקביל, הייתה בעיה של מחסור בטלפונים אשר החריפה לאחרונה בעקבות התבגרות האוכלוסיה, עזיבת בנים, שירות מילואים ממושך ועוד. מאחר והובהר, שהמרכזיה בעתלית "סתומה" לחלוטין הועלתה החלופה הנהוגה במשקים רבים, של מרכזיה מקומית שתוכל לשרת את כל חברי המשק במספר קטן של קווים... העלויות הסתכמו בסדר גודל של \$ 250-300,000 לפרויקט. שני הפרוייקטים גם יחד נראו לי חיוניים ביותר ומכיוון שהמשק מוגבל כספית חייבים להחליט על אחד משני הפרוייקטים". ("בניר" 1986)

ועדת משק והמזכירות החליטו להעביר את ההכרעה לציבור באסיפה, תוך המלצה לבנות תחילה בריכת שחיה בשל הסיכוי לשפר את מצב בית המרגוע.

באסיפה שהתקיימה בנובמבר 1984, דחו רוב החברים המלצה זו והצביעו (ברוב של 27 כנגד 22) בעד הקמת מרכזית טלפונים ורשת תת קרקעית עם הכנת תשתיות לטלויזיה בכבלים.

אך בעוד הנהלת המשק מנסה לגייס אישורים מתאימים ובטרם נסגרו חוזים עם חברה לביצוע הפרויקט, הועבר לידיה מידע חדש מפי מהנדס האיזור ומנהלים בחברת "בזק" שטענו שיהא זה פרויקט של "בכיה לדורות". הסיבות לכך היו: העלות הגבוהה הכרוכה בחציבת אדמת ההר הסלעית לעומת רשת עילית וכן התכנון לרכוש מרכזיה דיגיטלית חדשה לאזור, שתספק קווי טלפון לכל דורש תוך כשנתיים ימים.

מידע זה שהוצג בפני הציבור באסיפה בתחילת 1985, הביא להמלצת מרכז המשק להמתין עם מרכזית הטלפונים ולגשת לבניית בריכת שחיה לאלתר, על מנת שתהיה מוכנה לקיץ זה.

במציאות ימינו בה טלפונים מותקנים בכל בית ולכל אחד יש בכיסו טלפון נייד, קשה להבין את הסערה הציבורית שהתחוללה בעקבות ההחלטה להעדיף בניית בריכה על פני מרכזית טלפון.

כך תיאר זאת נחמיה: "לצערי, האסיפה גלשה לפסים תוקפניים. אחד החברים תקף את המזכירות "שעקב סיום הקדנציה היא עושה מכירה כללית ומשאירה למזכירות הבאה קופה ריקה"..."

26 חברים, שלא השלימו עם השינוי בתוכנית הגישו למזכירות עצומה, בה דרשו לקיים את ההחלטה הקודמת של הקמת רשת טלפונים חפורה וקיום אסיפה נוספת בנושא זה.

בסוף ינואר 1985 נערכה אסיפה בנוכחות 70 חברים (!) וזו אישרה ברוב גדול את הצעת המזכירות וועדת משק ודחתה את העצומה.

ניידת והחלטה!

נחמיה מתאר את מה שקרה לאחר מכן: "בחודשים הבאים נמסר רשמית שתירכש מרכזיה דיגיטלית בהקדם ויהיו טלפונים לכל דורש. הברכה נבנתה בקצב מהיר ובאוגוסט 1985 היא הייתה מוכנה להפעלה..."

במהלך שנת 1986 חוברו כל החברים לרשת הטלפונים והגענו "למצב אופטימלי, כשחברי המשק שוחים בכיף בבריכת שחיה יפה כשאפרכסת טלפון (באדיבות "בזק") צמודה לאוזניהם" זמנו חברי מערכת "בניר" (דרור מלמד, נירה ופסי) משאל טלפוני בשאלה: "במבט לאחור: האם צדקה המזכירות, באופן עקרוני, כשהחליטה לבנות בריכת שחיה ולא להשקיע במרכזיית טלפונים?"

תוצאות המשאל היו ש- 78% מהחברים סברו, שהמזכירות צדקה בהחלטתה אבל כמעט 20% מהם טענו שאסור היה למזכירות לנהוג כפי שנהגה או שהחלטתה לא הייתה נבונה.

להלן מצוטטות חלק מהתשובות שקיבלנו:

ציפי רון: "אותי אתה שואל? אני כל יום עושה 30 בריכות! ידעתי שיקבלו טלפונים ולכן הצדקתי את החלטת המזכירות..."

יוסל'ה מנדלבאום: "טלפון הוא מכשיר נדיר, הנמצא אצלנו בבית אחרי המתנה של 10 שנים... מכופתר עם מספרים עם כוכב בצד שמאל, 0 באמצע וסימן בלתי מזוהה מצד ימין... בזמנו הייתי בעד טלפון כי זה היה חשוב מאוד, אבל קיבלתי את החלטת המזכירות".

טוני פרידמן: "ברכת שחיה זה לכולם, גם לילדים, וטלפונים זה למבוגרים, מה גם שלהרבה משפחות כבר היה טלפון..."

שמעון וייצמן: "בזמן האסיפה לא היה ברור שיהיו קווים מ"בזק" ולכן הצבענו בעד טלפון. ברגע שהתברר שיש קווים היינו בעד בריכה. בדיעבד - המזכירות צדקה!"

משה בן סעיד: "פעולת המזכירות הייתה בניגוד להחלטת הסמכות הגבוהה במשק (האסיפה), וזה בניגוד לתקנון! אם המזכירות צדקה בבניית הבריכה, אז היא צדקה רק בחצי: הבעיה של בית המרגוע להביא קליינטים בחורף. אז אם כבר בנו בריכה - היו צריכים לבנות בריכה מחוממת..."

עדינה בן דוד: "יש לי ארבעה ילדים מחוץ למשק ואני משתמשת הרבה מאוד בטלפון. כל ערב בחורף הייתי צריכה ללכת לטלפון הציבורי. לפני שנה עמדתי פעמיים לבד עד 1.30 בבוקר ליד הטלפון כדי לוודא שילדי הגיעו לביתם בשלום. מצד שני, אני עובדת כבר 35 שנה בבית המרגוע וחושבת על טובת המשק. אני שמחה שבנו בריכה".

אביגדור וול: "אישית אינני משתמש בבריכה (לא מטעמי צניעות - סתם לחסוך במים!), אבל מבחינה כספית עדיף היה לחברים בריכת שחיה. טלפון יבוא ממילא, עם כסף ובלי כסף, ועובדה שכך היה, וטוב שהיה..."

בנימין וולף (ז"ל): "...ההחלטה לבנות בריכה היתה לא רק טובה - אלא טובה מאוד! בלעדי בריכה היינו מאבדים אורחים בבית המרגוע בקנה מידה גדול... והעיקר: המשק חסך 200 אלף דולר ובסופו של דבר זכינו גם לבריכה וגם לטלפונים לכל החברים!"

טיבי שחר: "בוא נברך על המוגמר ולא נחפש מי צדק... העיקר שיצא טוב!"

(נסיפון זינגר/החלה כתיבה)

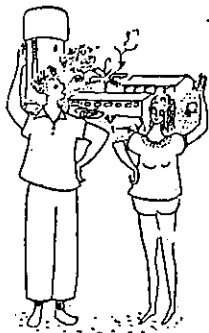
לא מעט טעם מר נותר בעקבות ויכוחים אלה. היו שסברו, שהמזכירות הייתה צריכה להחליט בעצמה ולא להביא את הנושא להכרעת הציבור כלל. **יענקל'ה רון** (ז"ל): "זו החלטה שלא הייתה צריכה להגיע לאסיפה. המזכירות הייתה רשאית, לאחר שיקול שלה ולאחר ששמעה את המומחים המקצועיים השונים להחליט בדבר לבדה".

יעקב אופיר (ז"ל) ציין ש"כל הצורה שבה התנהל הויכוח ותהליך קבלת ההחלטות לא היו יפים".

נחמיה שיתף את החברים ברגשותיו כשכתב: "בעצם סוף טוב הכל טוב. אך לי נשאר טעם מר מכל העניין, עם הרבה שאלות ותהיות לגבי אחריות הפרטית והציבורית, מניעים של חברים מסויימים (חלקם אף בעלי יכולת), אשר לא איכפת להם לסבך את המשק ובלבד שיוכלו להצביע על תפקוד לקוי של בעל תפקיד או מוסד".

בעלון ט"ו בשבט בשנת תשמ"ז התייחס **יוסי בן דרור** למשאל הטלפונים והציב שאלות היפותטיות: "אין ספק שצריך טלפונים בחדרי המבראים בבית המרגוע. יוצא אדם לנופש, משאיר אחריו בבית ילדים בהשגחה, הורים זקנים הזקוקים לקשר, משאיר חנות, משרד או עסק כלשהו למספר ימים. סוג המבראים שלנו לא כאלה שמחפשים ניתוק מהעולם, הם זקוקים לקשר זמין ואין ספק, שהעדר קשר כזה פוגע בענף ובפרנסה. נניח, שאין טלפונים לחברים ויש אפשרות התקנה: או בבתי חברים או לחדרי המבראים: במה היינו בוחרים?

ניקח מכנה משותף אחר: יצרני-טלפונים לחדרי המבראים או בריכת שחיה (במקרה זה גם חברים נהנים)? עוד תרגיל: ל"בזק" אין קוים עבור המבראים, אבל קיימת אפשרות של העברת קוים מהחברים לבית המרגוע. מחפשים כמה חברים שיוותרו על טלפונם הפרטי לטובת הפרנסה. מי שמוכן- שיקום!... די עד כאן כדי ללמוד מוסר השכל".

ואנו, איזה מוסר השכל למדנו מכל הפרשה?

תמיד צריך להסתכל לטווח הארוך ולא רק לטווח הקרוב. גם מה שנראה דחוף ולחוץ כרגע, אפשר שיפתר בקלות מחר. קצת סבלנות ואורך רוח לא מזיקים לאיש!

הויכוח הישן ההוא אקטואלי גם היום, כאשר עומדים על הפרק אינטרסים אישיים מול אינטרסים ציבוריים. נכון ש"אדם קרוב אצל עצמו" ובכל זאת, כחברים בקהילה שיתופית הכרחי שנראה לנגד עינינו את טובת הכלל שאנו חלק ממנו ועימו בחרנו לחיות את חיינו.

העצה למזכירות ולוועדות היא לשמור על שקיפות מירבית, לשתף במידע את הציבור, לא להעלים מידע חדש שהתקבל ומצריך שינוי החלטה קודמת. כיבוד מוסד האסיפה והחלטותיה הכרחי למען קבלת אמון הציבור והמשך התנהלות דמוקרטית.

ומאידך, הלקח לכולנו הוא שסבלנות וסובלנות, הקשבה ודיאלוג יביאו תמיד לתוצאות טובות בהרבה מאיבה, השמצות וחשדנות.

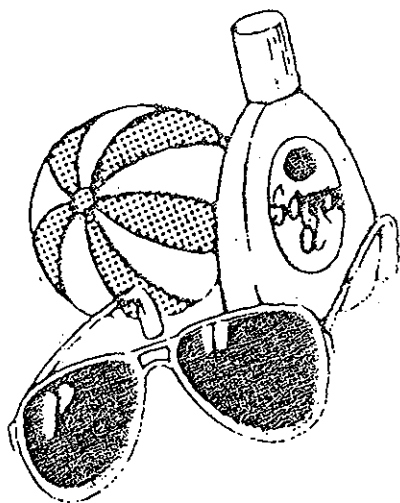
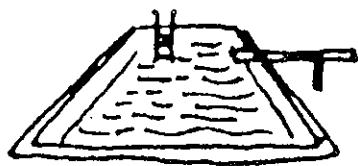

ברכה לחנוכת בריכת השחיה

כתבה: פסי

הקריא: יורם

ט"ו באב תשמ"ה, אוגוסט 1985

הנה, הנה הגיע היום הגדול
והבריכה לעינינו פרושה בכחול,
במימיה הצלולים קורצת, וכמו באה לפתות
לקפוץ לתוכה, לצלול ולשחות.
מה שהיה בגדר שאיפה וחלום
הופך מציאות לעינינו היום.
זה לא היה קל – כלל וכלל
וכרוך בויכוחים, ביזע ועמל,
בהתרוצצות בין בעלי מלאכה, אדריכל וקבלנים
בשאלות כמו: איך מרצפים, מנקזים ובונים,
בעמידה בלחץ של זמן ותקציב
בעבודת צוות חברית – ללא ריב...
אך מה נדבר על מה שהיה
כשלפנינו בריכה ממש יפהפיה,
וכלנו מצפים יותר מהכל
לרגע בו נוכל במים לטבול.
אך גם ברגע כה מרגש
דבר אחד נרצה לבקש,
אם רק נדע על הבריכה שלנו לשמור כיאות
תהיה יפה תמיד – למראה ולבריאות.
אז הבו לי כוסית של מים
ונשתה יחדיו לחיים!
...ולבריכה, אחת ושתיים!

יום הזכרון תש"ע

יונה פרידמן

ערב יום השואה – טקס הזכרון במלון. אני מקשיב לסיפורים הקשים של חברינו ונזכר שבע שנים לאחר, במסע לפולין בו ליוויתי את קבוצתו של מגן.

מסע מרגש עם בכי ודמעות וזכרונות. עם סיפוריו המיוחדים של חברנו יענקל'ה ז"ל שאיבד שם את כל משפחתו.

ובמיוחד אני נזכר במגן הי"ד כשמטפחת אדומה עוטפת את ראשו כאילו לומר, להתריס - אנחנו פה, חופשיים וגאים.

המסע הזה השפיע רבות על מגן ועל גישתו לחיים.

כל יום שואה היה מקדיש ללימוד וקריאה, מאזין לתוכניות וסופג את משמעות השואה לעם ישראל.

בשבילי, דרכו בצבא לא היתה מפתיעה. תמיד היה עקשן עד אימה, אבל כאן כנראה נוסף הפן היהודי. החובה של צעיר יהודי בארץ לעשות כל יכולתו, להתאמץ ואף פעם לא להגיד די.

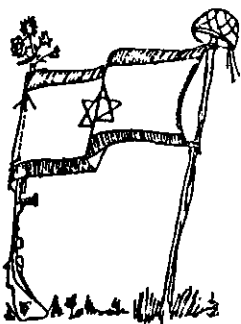
לא פעם אני מהרהר ביד הגורל ואולי ביד ההשגחה העליונה שזימנה לנו את הימים האלה ברצף. תחילה חג הפסח, חג הגאולה ממצרים, אח"כ יום השואה, בו היינו בתחתית השאול ושבוע אח"כ יום הזיכרון, לזכור את בנינו ויום העצמאות. לומר לנו – אין לב שמח כמו לב שבור.

רק כשנהיה למטה בבור תחתיות נוכל להבין את גודל הנס ולהבין כי נצח ישראל לא ישקר.

לדידי, זהו רצף אחד שזימן לנו הקב"ה לנסות ולהבין את גודל נפלאות ה' ואת גבורת עם ישראל.

אני חושב שכך הבין את זה מגן וזו היתה אמונתו.

מגן חסר לנו עד מאוד, אין יום שאיננו חושבים עליו. אבל כל יום אנו גם גאים במעשיו וזה מה שנותן את הכוח להמשיך.

החזרת ועדת מינויים - חשיבה נוספת.

נחמיה רסל

אחד הדברים האופייניים לניר עציון (ועל כך כנראה יש קונצנזוס) הינה השמרנות הרבה. יש הדורשים אותה לשבח יש כאלה לגנות.

מהלך בו עשינו מהפך הינו בצורת בחירת אנשים לועדות ובראשן המזכירות.

ע"מ להזכיר נשכחות, בעבר נבחרה ועדת מינויים שבדקה, תיאמה, המליצה לאספה/ קלפי על מועמדים למוסד הנדון, כאשר היתרון הגדול הינו שכול המועמדים הפוטנציאליים ידעו עם מי הם אמורים לעבוד, הם נפגשו בד"כ לפני ההצבעה והבהירו ביניהם את נקודות המחלוקת. כמו כן היוותה הועדה גורם מסנן, ממליץ ואובייקטיבי.

בשנים האחרונות חל שינוי בו כל מי שמציע את עצמו רשאי להיבחר בקלפי כמועמד.

שיא הדמוקרטיה - ללא ספק, אלא שבדקים את התוצאה בפועל הינה לדעתי פחות מוצלחת וזאת בלשון המעטה. אנו עדים לבחירתם של אנשים שלעיתים אינם מתאימים ואינם מחויבים לכובד האחריות. הדבר מתבטא בכך שלעיתים תכופות חומר לקראת ישיבות אינו נקרא ונלמד על ידם וכן היעדרויות רבות מישיבות, יתר על כן – מסתבר שחוסר ההסכמות גדול והעיסוק בעניינים אישיים ושוליים רב וסה"כ פוגע בתפקוד המוסד ומטרות הועדות הנבחרות, ועקב מצב זה גם רווחת תופעה במזכירות האחרונות של התפטרות חברים במהלך הקדנציה.

ועדת מינויים אובייקטיבית שתנסה לחבר צוות שיוכל פעול ביחד ולייצר פעילות פרודוקטיבית למען כולנו, תוכל גם להמליץ לפני האספה - כפי שהיה נהוג עד לא מזמן.

מובן שאין הדבר פוגע בזכותם של חברים להציע את עצמם או קבוצה שתעמיד את עצמה להצבעה מקבילה. בסופו של דבר הציבור הוא שיצביע ויחליט.

אנו עומדים כעת בפני בחירת מזכירות חדשה וועדות נוספות אי לכך, הצעתי לשקול מחדש הקמת ועדת מינויים (שצריך לראות איך היא נבחרת) כאשר החשיבה העיקרית הינה טובת המשק וחבריו.

בשביל ישראל

יונה פרידמן

זה מספר שנים שמשפחת אופנר – הורים שכולים שבנם אבי נהרג באסון המסוקים, מקיימים מסע בשביל ישראל, מאילת לשאר ישוב בצפון. המסע מוקדש לזכר בנם, ולכל חללי אסון המסוקים. בן ישנה אפשרות להוסיף שמות חיילים או נפגעי טרור לרשימה. בכל בוקר מחקיים טקס לפני התחלת המסע, ובו מקריאים את שמות החיילים לאותו קטע. הורים או אחים מוזמנים להגיד מספר מילים ולספר על הבן או האח. במשך המסע מתקיימות סדנאות בנושאים מגוונים, ונוצרים קשרים עם אנשים מרקע שונה. ישנם ההולכים את כל המסע מעל שלוש יום, וישנם המצטרפים לקטעים בודדים.

השנה החלטתי להקדיש את הקטע מזיכרון יעקב לבת שלמה לזכר בנו מגן ז"ל ובמקס סיפרתי בקצרה על גיוסו לצנחנים. ניסיתי להזמין את הנוער ואנשים נוספים אולם לצערי השנה זה לא כל כך צלח. חלק ממשפחתי הצטרף לצעדה וכן משפ' רסל ורון וכמובן משכית ובעלה.

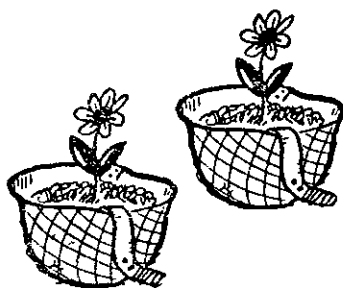
במסע משתתפים צעירים זה מספר שנים שמשפחת אופנר – הורים שכולים שבנם אבי נהרג באסון המסוקים, מקיימים מסע בשביל ומבוגרים דתיים וחילונים ונוצרים קשרים מעניינים.

המסע מאורגן להפליא, מושקע ונחמך ע"י גופים שונים.

אני מקווה שבעונה הבאה ניר עציון תתגייס לפחות למספר קטעים באזור שלנו, ויצטרפו עוד צעירים וחברים להליכה, שהיא מעין הפנינג גדול.

למעוניינים לקבל פרטים אפשר להיכנס לאתר האינטרנט

<http://www.avi-beshvil-israel.org.il>

תנחומים

ליהודית בקרמן

במות אחותה

אביגיל חי-עם

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו.

למגי וול

במות אחיה

יקר דוד פדידיה

נפגשים בשביל ישראל

נירה רון

זו הפעם הראשונה שהצטרפנו לקטע במפעל הנפלא הזה: "נפגשים בשביל ישראל".

מטרתו, נוסף על זכרון לאבי אופנר וחבריו לאסון המסוקים, הוא המפגש בין האנשים מכל הזרמים, מכל הגילים, דתיים וחילוניים. וזה אכן מתקיים בדרך בלתי אמצעית, באווירה טובה, בנוף מקסים. אנחנו הצטרפנו ליום ה-29 למסע, ביום שישי חול המועד פסח. מפגש ב7:30 בבוקר, בזכרון יעקב, שם חולקו חולצות המסע למעוניינים, וכובדנו בשתייה חמה/ קרה.

במסדר פתיחה (מעגלי) הוזכרו הנופלים לזכרם אנחנו הולכים היום. נוסף על נופלי אסון המסוקים, הלכנו גם לזכרו של מגן פרידמן ונעם לייבוביץ הי"ד, שלנו ועוד אחרים שלא הכרנו. הלכנו בדרך יפהפיה מזכרון יעקב, דרך הר חורשן לבת שלמה. בדרך קבלנו הסברים ממדריכים של החברה להגנת הטבע. עוכב מים ליווה אותנו.

באמצע הדרך התקיימה סדנה, שנושאה הפעם היה: העליות השונות לארץ שיוצגו ע"י שירים עבריים. התבקשנו להתחלק לקבוצות קטנות: 8-10 אנשים בקבוצה ודווקא כאלה שאנחנו לא מכירים. זו היתה הזדמנות מצויינת להכיר אנשים חדשים ולהמשיך את ההדברות בהמשך הדרך.

היום הסתיים במפגש סיום ביער, שניתן לו צביון של קבלת שבת.

בנקודת הפיזור חיכו אוטובוסים שלקחו את הנהגים לנקודת ההתחלה, שם הושארו המכוניות. אוטובוס אחד נסע לניר עציון עם החברה שהתארחו לשבת אצלנו.

נהנינו מאוד וציינו לעצמנו, לבדוק השתתפות רחבה יותר בשנה הבאה.

זהו באמת מפעל הנצחה מלא חיים...

תודה ליונה, שבזכותו הצטרפנו ליום הזה. בהחלט מומלץ לכולם!

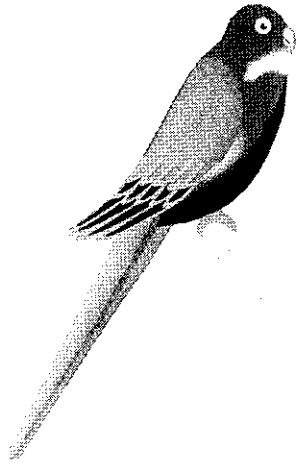
תנוחמים

למרים בן סירא
ולכל המשפחה
במות האם הסבתא

שמחה ששון

מן השמים תנוחמו

סוף סוף הם הגיעו אלינו

יגאל רון

שנים, אפילו הרבה שנים, אני תוהה למה הם לא מגיעים גם אלינו? מה חסר אצלנו שיש כמעט בכל מקום בארץ? אויר טוב? לא חסר. נוף נפלא? לא חסר. אוכל טוב? לא חסר. מצב חברתי? צעירים? חסר, אבל זה ממש לא מעניין אותם כך נדמה לי. אז בכל זאת למה? גם עצים גדולים ונאים לא חסרים אצלנו. האמת, את התשובה אני לא יודע. אבל אני כן יודע שהשנה הם כן הגיעו אלינו! ואני שמח על כך ומאזשר, כי הם עושים לי טוב. אולי היינו צריכים לחכות עד לשנת

ה-60 להולדת המשק בשביל שהם יגיעו גם אלינו. אני כבר כמעט התייאשתי ותמיד שבאתי למשקים אחרים, ליושבים אחרים ושמעתי את קולם המהדהד ושירתם / צריחתם הנעימה בעיני וראיתי את יופיים וצבעם הנהדר – תמיד קינאתי באותם מקומות שלהם יש ולנו אין.

אך מסתבר, שלהתייאש אסור ולא כדאי. תמיד כדאי לצפות ולקוות ולחכות שיגיעו גם אלינו. והנה השנה הם הגיעו.

אני מתכוון לתוכי הדררה!!! ומי שלא מכיר ולא יודע למה אני מתכוון הנה מספר פרטים עליהם.

תוכי הדררה הם עופות מסדרת התוכאים שהתפתחותם מעידה על הסתגלות לחיים ביער. תנועה גם בסבך ותזונה של פירות וזרעים. לתוכאים בדרך כלל ניצוי צבעוני וססגוני וכמעט אין הבדל בין זכר לנקבה. אצל הדררות הצבע השולט הוא ירוק יפהפה עם מקור אדום. לזכר הבוגר צווארון שחור בין הסנטר לצדי הצוואר והוא הופך לצבע וורוד בעורף.

בישראל אין תוכים כציפורי בר אלא אנחנו מכירים אותם דרך חנויות למכירת חיות מחמד, גני חיות, פינות חי ומגדלים שונים. אז איך בכל זאת הגיעו הדררות לארץ והפכו פליטי תרבות ואפילו, אם תרצו, מין פולש?

הדררה שימשה ציפור כלוה עוד מימי קדם. מצביעיו של אלכסנדר מוקדון הביאו אותם מהודו לאלכסנדריה שבמצרים, שהפכה למרכז השיווק שלה. יתכן כי תוכים אלו שברחו מהשבית התאקלמו כבר אז באיזור הדלתא של מצרים. כיום נפוצים הדררות בדלתא ולאורך עמק הנילוס. ציפורים אלו שברחו מהשבית במאות ה-19 וה-20 התאקלמו והחלו לדגור בבריטניה, בהולנד, בבלגיה ובגרמניה.

בישראל נצפו לראשונה דררות בטבע בשנות ה-60. זה היה זמן קצר אחרי שהובאו ארצה כעופות כלוב. מתחילת שנות ה-70 הם נראים דרך קבע במישור החוף ובעמקי הצפון ואפילו, מעטים, נראו גם באזור באר שבע, עין גדי ואילת. בתחילת שנות ה-80 נספרו כ-150 פרטים. רק באביב 1983 נתגלה לראשונה קן שממנו הציץ גוזל של דררה. אז הבינו שהם מקננים גם בארץ ישראל. כיום, לדעתי, הדררות נמצאות בארץ **באלפים** וניתן לראותם ולשמעם ביושבים רבים ובערים לאורכה ורוחבה של ארץ ישראל וכן, כן גם בניר עציון.

בעבר שמעתי אותם וראיתי אותם גם כאן אך, רק לימים בודדים. השנה אני רואה ושומע אותם כבר מספר חודשים!! ואפילו מצאתי כבר שני קינים שלהם. עונת הקינון שלהן בארץ נמשכת מדצמבר ועד יוני.

הדררות חברותיות וחיות בלהקות של עד 20 פרטים. הן מתכנסות ללינה מקובצת כ- 10 דקות לאחר השקיעה ומשכימות ומתפזרות כ- 10 דקות לפני הזריחה. המעוף ללינה וגם ההשכמה מלווה בצריכות רמות ונעימות, בעיני. בתקופת הקינון הזוגות שדוגרים נפרדים מן הלהקה. הדררות מקננות בעיקר בחורים שבעצים שעשו בשבילם הנקרים. (שהיא ציפור מעניינת ויפה גם כן ונמצאת אצלנו כאן שנים רבות). הן מרחיבות את הכניסה, שכן הן גדולות יותר מהנקרים, וגם את החלל שבתוך העץ. בתטולה לרוב 3-4 ביצים עגלגלות ולבנות. הנקבה דוגרת לבדה במשך 22-24 ימים ובימים אלו הזכר מאכיל אותה. הגוזלים בוקעים עירומים וסומים והתפתחותם איטית, כמקובל אצל דוגרים בקינים מוגנים. הם פורחים מהקן בהיותם כבני 45 ימים, מגיעים לבגרות מינית בגיל 3 שנים ויכולים לחיות שנים רבות (25-30 שנים).

התוכים נחשבים כציפורים החיות בזוגות (מונוגמיים) והקשרים בין בני הזוג מתמשכים, לרוב, כל ימי חייהם. בגלל צבעיהם הססגוניים, כושרם לחקות דיבור אדם וצלילים נוספים והנוחות לטפל בהם בשביה הם הפכו לחיות מחמד. והנה הם כאן, אצלנו כעופות בר בטבע!!!

נכון, הם גם קצת מפריעים אולי לחלק מאיתנו. אולי בצריחותיהם? אולי באכילת הפירות מן העצים? אולי בהשתלטותם על חלק מקיני הנקרים? אבל אין ספק, לדעתי, שהיופי שלהם ובמיוחד תוך כדי תעופה, עם כושר תמרון מצויין, מוסיף לנוף שלנו המדהים והיפה, עוד משהו נפלא שאלקים ברא בעולמנו וחנו גם אותנו מקצתו...

אז הנה הם הגיעו גם אלינו, אסור להתייאש! ובעזרת השם יגיעו גם בני תמותה ויופיים יראה וקולם ישמע לא רק במקומות אחרים אלא, גם אצלנו כאן במקום היפה והפורח בניר עציון.

חג עצמאות שמח

ומזל טוב לשנת ה' - 60

"הבדידות"

זאב רייסמן

תופעה שמימדיה מתעצמים בקרבנו. היא, הוא, הגיעו לשיבה טובה, אך בן, בת זוגם הלכו לעולמם ונותרים הם בודדים מבלי דור המשך בישוב, ולצערנו, קורה, שהם בעלי מגבלות גופניות קשות.

חייבים הם להתמודד יום יום, שעה שעה, לבדם עם בעיות תפקודיות מעיקות. להשתלב במערך תעסוקתי, אינם תמיד מסוגלים, נחוצים, רצויים, הגיל עשה את שלו.

לנהל משק בית חייבים בעצמם, האדם סועד את ליבו ושואף לחיות עד יומו האחרון בביתו ובתנאים הולמים.

נזקים תכופות לשרותי תחבורה שלא בשעות הרגילות של היום. רכב יש לו, מאידך רישונו נפסל או להפך. נאלץ להגיע בשעות הערב למערך הרפואי בטירת הכרמל (לדוגמה), מי יסיעו, ימתין להחזירו הביתה. תחבורה ציבורית אין.

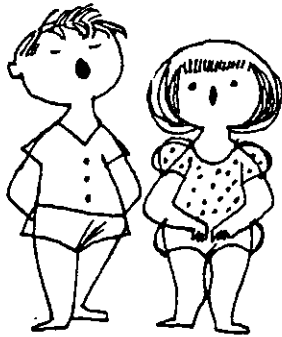
לבדם מבלים את השבתות, החגים, המועדים, האירועים המשפחתיים.

יש לברך על האוזן הקשבת אצלנו לצרכים של הזולת בתחום זה או אחר, הן על ידי מוסדות המשק והן בתרומה אישית של פלוני אלמוני. יחד עם זאת, שוררת הדעה הרווחת על פיה על הצאצאים מוטלת החובה לדאוג להוריהם לעת זקנתם. דעה מקובלת זאת, בגין נסיבות רבות אינה בהכרח מתממשת.

מה עושים? יתכן ויש מקום שהמשפחות הצעירות יאמצו את הערירים או הזוג שבאו בימים וישמשו להם פה, אוזן קשבת, כתובת ראשונית, ישתדלו להקל, להטות שכם ככל שניתן במתן שרות חיוני זה או אחר.

"והדרת פני זקן"

עידכונוער

הנה עברה חלפה חופשת הפסח, על שלל אירועיה:

- החופשה החלה בעבודת הנוער בענפי המשק, כאשר הנערים התנסו בעבודות מגוונות, תוך התחשבות ביכולותיהם וברצונותיהם. הענפים פתחו דלתותיהם בנדיבות, ועל כך נתונה התודה. להבא נקוה ונפעל להיענות רבה יותר של הנוער.

- אחר קשיים לא מעטים, יצאנו בימים שני ושלישי שלפני הפסח למסע בני-עקיבא. המסע החל בתבור, כאשר בערב הגענו לפארק עפולה לכינוסם של 16,500 (!!!) חניכים מרחבי הארץ, להופעתו של הזמר אודי דויד תוך ציון 80 שנה לבני-עקיבא. אחר לינה בחניון עין-חרוד, העפלנו ברוח טובה אל הסרטבה. שמחים וטובי לב שבנו הביתה למקלחת חמה ולמרק של אימא.

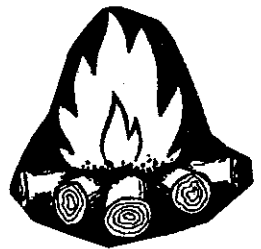

- דקל-שחף נאספו למפגש העצמה נוסף עם אסף, אשר עסק בעמידה עצמאית ואמירה אישית בחברה. קבוצת לביא תמשיך בעבודתה עם אסף בקרוב, ברצף מפגשים שיתל בעוד כשבועיים-שלושה.

- לקראת הפיזמונסניף שיערך באיסרו-חג שבועות בעין-הנצי"ב, הקבוצות יעסקו בנושא 'הסתפקות במועט' ועל בסיס הפעולות שיערכו בנושא יכתבו שיר. לקראת שבועות נקיים אירוע סניפי בו יוצגו השירים, וחבר שופטים יבחר בשיר המייצג. השיר המנצח בפיזמונסניף יזכה את הסניף בפרס שווה!!! שווה להשקיע!

- ל"ג בעומר, מספר דברים חשובים: חובה לאשר מיקום המדורות אצל אוריאל, זאת כדי להימנע מפגיעה ברכוש ובנפש. אחריות המדריכים על קבוצות כפיר וסער: עד 23:30 בלילה קבוצות איתן ולביא: עד 00:30 בלילה. לידיעתכם: אחר שעות אלו- יישארו ילדים אך ורק בהשגחת ובאישור ההורים. מדורות דקל-שחף תיערך אחר מדורות הצעירים. כלי נגינה ואוזני המן יתקבלו בחום.

הקיץ קרב – ועימו פעילות ענפה. פרטים בקרוב.

בהצלחה לכולם וקיץ טוב
שירה, ליטל ואוריאל.

62

60

משלחן מנהל הקהילה ומזכיר הפנים

לרגל יום העצמאות

יובל שגיא – מנהל הקהילה

טל ליאון – מזכיר פנים

לציבור ניר עציון

בהמשך לכניסתנו וללמידת התפקיד אנו מגבשים בימים אלה את חלוקת התפקידים בינינו אשר תהווה בסיס לעבודה מול הגורמים השונים בקהילה ובמשק. אנו עסוקים כרגע בגיבוש קווים מנחים לתוכנית שתהווה את עמוד השדרה לסדר הפעולות ודרך קבלת ההחלטות במוסדות המשק. ישנם נושאים רבים המטופלים כרגע וישנם נושאים העומדים על הפרק ומחכים לטיפול הנושאים שיטופלו יובאו לידיעה בפני הציבור. בחודש יולי עומדת להתחלף המזכירות אנו שוקדים בימים אלה על הקמת וועדת מינויים אשר תפקידה יהיה להביא את המלצותיה בפני החברים.

תקציב משק קהילה 2010

בחודש הקרוב יובא תקציב שנת 2010 בפני אסיפת החברים, התקציב אושר לאחר מספר דיונים במזכירות ובוועדת משק. בדיונים אלה התלבטנו רבות בנושא צרכי הקהילה מול הכנסות הקהילה והשנה אנו מציעים גם סל השקעות בקהילה גדול יותר מבשנים עברו.

בניית 8 בתי חברים

בחודש הקרוב יערך מפגש עם דיירי הבתים ויוצב לו"ז לפרויקט. כיום מלווה אותנו משה סיטון אשר מועסק מטעם המשק להיות הפרוייקטור, נכון להיום - תוכניות הבתים הוגשו למנהל, ותהליך אישור עבודות הפיתוח עומד בסיומו בוועדה המקומית. לאחר קבלת האישורים יתחילו עבודות הפיתוח.

תהליך חברתי עם חברת "גבים"

אנו נמצאים בסיום ימי הדיאלוג אשר היו מוצלחים מאוד בימים אלה השתתף רוב הציבור. כרגע מתחילים "גבים" בבניית קבוצות העבודה. כולנו תקווה שתהיה הענות מלאה מצד הציבור בתהליך זה.

שיפוצ דירות לזוגות צעירים

בשעה טובה נתבשרנו על מספר זוגות צעירים בני משק המעוניינים לחזור ולגור במשק בתור תושבים, אנו עובדים במרץ על שיפוצ "רכבות המלצרים" לדיור לזוגות אלה, ומברכים את הצעירים שמעוניינים לחזור ומקווים שאחריהם יבואו בנים נוספים למשק.

אולם אירועים

בחודשיים הקרובים נתחיל בעזרת ד' לשפץ את המפעל הישן (ליד הקונדיטוריה) לאולם אירועים וכנסים לשימוש הקהילה.

יום העצמאות – 60 לניר עציון

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

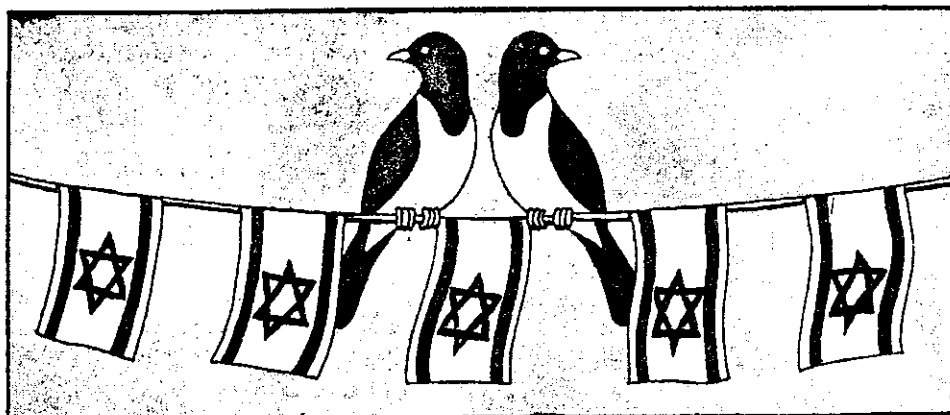
יום העצמאות מציין את נס תחייתו המדינית של עם ישראל במולדתו. יום שאנו רואים בעינינו את התגשמות חזון הגאולה של עם ישראל וארץ ישראל, אנו בניר עציון יכולים להיות גאים בשותפות מלאה לחזון ההתיישבות המקיים תורה ועבודה בארץ ישראל, ביום זה ובפרט השנה בה אנו חוגגים 60 אנו יכולים להגיד בבטחה שיש לנו במה להתגאות, ועם כל זאת יש עדיין דרך שאנו צריכים להשלים.

אנו מלאי תקווה שבשנת ה-61 לניר עציון נוכל להשלים את חגיגות שנות ה-60 ולעלות על הדרך אל הצמיחה השלום וההצלחה.

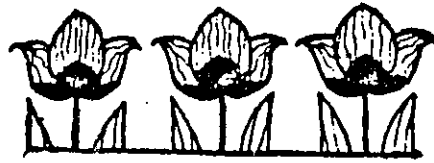
אנו מאחלים לציבור כולו

חג עצמאות 62 ויום הולדת לניר עציון 60 שמח

עם הרבה הצלחה ותקווה לעתיד טוב יותר לכולם

11/4/2010

לכבוד מערכת "בניר"

פסי ונירה היקרות

כמי שנולדה וגדלה בניר עציון, אני נהנית עד מאד לקרוא את "בניר" המקוון, ומרגישה "בעניינים" בכל הנוגע לניר עציון. תקופות הילדות והנערות הן מן התקופות המשמעותיות ביותר בחיי אדם, ואצלי, ניר עציון נצרבה בתודעתי לעד, ומהווה מקור גאוה לשורשי.

אני גם נהנית לכתבות וההתייחסות של ואל דור המייסדים של המשק, והרי אותם אני מכירה וזוכרת. תפארת עברם מוזכרת ומונצחת. לעיתים אני תוהה, מדוע אין ב"בניר" התייחסות דווקא לחלקים הפחות מרנינים, הכרוכים בזקנה ואובדניה. האם במצוקות הללו נשאר אדם עם קשייו לבדו ובחיק משפחתו בלבד? הרי מדובר במצב שבמקרה הטוב יהיה נחלת כולנו (כן כן, גם של אלה שלא נשארו במשק...). האם אין התמודדות מערכתית של המשק עם הזקנה והאובדנים?

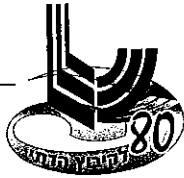
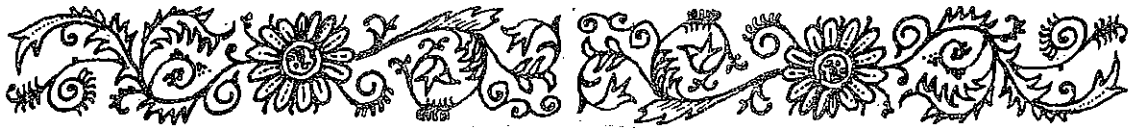
הייתי גם שמחה להציע, שעלון "בניר" יוכל להוות אמצעי קשר אינטראקטיבי בין ילדי המשק לדורותיהם, אלה שנמצאים במשק, ואלה שלא. נדמה לי, שלמי שחלק את ילדותו ונעוריו במקום כה מלכד ומעשיר, יש באופן טבעי אהבה שאינה תלויה בדבר אל שאר ילדי המשק, גם אלה שלא ראה ושמע מהם כבר שנים רבות.

ולבסוף, לקראת יום העצמאות ה-62 למדינת ישראל, אני רוצה לאחל לניר עציון ולכל בית ישראל שגשוג, שלום והצלחה.

בברכה

רבקה (ורדי) מילר

הקיבוץ הדתי

אל פסי וינה

מאת חמיה יפא

בס"ד ט"ז באדר תש"ע

הנדרון:

אלו עליך,

למה אקרא את הקליין המזל א "בניה" ולמה
התצמח לבגדים באלו ציחתי נוח טובה בין דפי
הקליין.

אחרי, יכיר נוח חברה, חיוניות, ואנחנו נקרא
להביא אותך אל המהפכה.

עלו והצלחנו,

חמיה

יב.

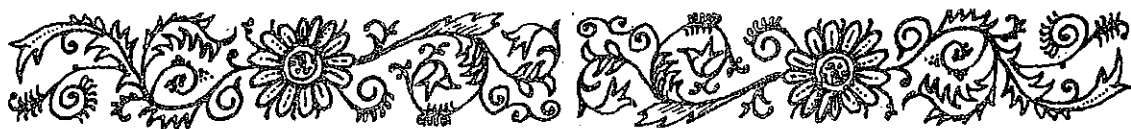
מבוססת תבניתו הצנועה
אקליין יום התצמח והקליין.

היסבוי - בקר.

בברכה,

www.kdati.org.il

דובנוב 7 תד. 40015 תל-אביב 64732 טל: 6072777-03 פקס: 6957039-03 E-mail: kdati@kdati.org.il

ברכות מזל טוב

להולדת הנינים

לעדינה ודוד בן דוד

להולדת הנין

צור ישעי

להולדת הנינה

טל שולמית

נכדים לחנה ודוד נורדן

לחנה וחייט הילף

להולדת הננינה

נצמה

נכדה לאסתר ואליעזר פרנקו

לנאוה ושמואל זמיר

לבנימין זמיר

להולדת הנכדה - נינה

בת לשמרת ודובי

נינה לשולמית ז"ל

לחתונות

לחנה ואריה זריבי

לחתונת

רונן עם אליה

לנאה ויהודה רוזנברג

לחתונת

רננה עם נעם

נכדה לתלמה ושמעון רוזנברג ז"ל

להולדת הילדים

לאוריאל ונטע שני

להולדת

הבן

לעירית ואמיתי הרשטיק

להולדת

הבת

נכדה לחנה ויואב ברפלד

נינה לאברהם ז"ל ולאה רוטפלד

לבר המצווה

ללי-דור

למירי ואורן יהלום

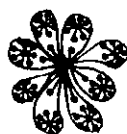
ולכל המשפחה

לגיוס לצה"ל

לינון מאור * למרדכי ליאון

צאתכם לשלום ושובכם בשלום!

666 ע'ס

מתכון

מאכל חפאון

עוגת טחינה

מצרכים:

כוס שוקולד מריר מגורר או שוקולד צ'יפס

1 מרגרינה לאפיה או כוס שמן

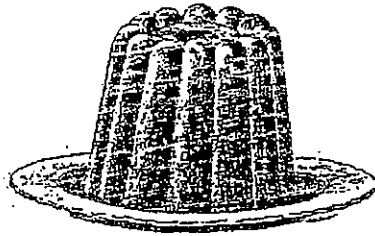
שקית אבקת אפיה

שקית סוכר וניל

1 כוס סוכר

3 כוסות קמח

1 כוס טחינה גולמית

הכנה:

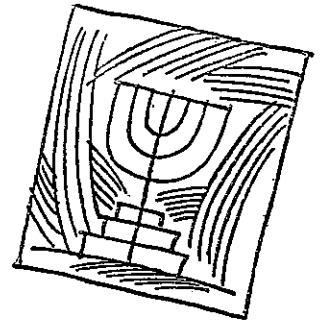
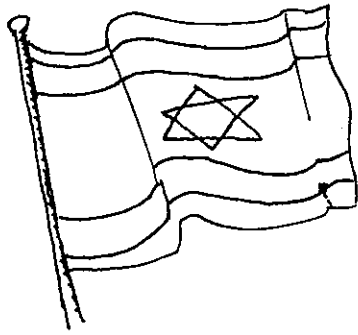
1. מערבבים הכל יחד במיקסר.

2. אופים בתבנית מרובעת בינונית בחום בינוני כ- 25 דקות

ציפוי שוקולד:

100 גר' שוקולד להמיס עם 50 גר' מרגרינה/שמן.

למרוח על העוגה המוכנה.

גיליון "בניר" הקודם יצא לפורים. חג הפסח כבר מאחורינו וריח המנגלים של יום העצמאות עולה באפינו. מה קרה בין עלון לעלון?

הימים שלפני פסח מאופיינים בלחות ואירוק, הכשרת הבית, החלפת כלי המטבח, אפייה ופישול. החג השנה כולל ימי חול מוצר מצטים והרבה הולדמנויות לארוחות משפחתיות. אין כולל, שמורות רבות חשות לאחר הפסח, שהן לקוקות לאנוחה.

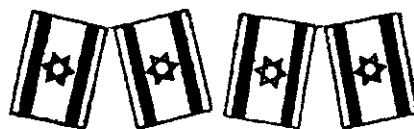
ברגיל, ניכרה תבונה רבה בצרמניה, הצריכה להיערך בעוד מועד לסיפוק כל הנדרש לחג. תודה למיכל ולכל עובדות הצרמניה על עמלן.

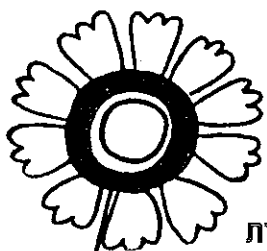
מפעל הארוחות "אוכל ביתי" נערך לספק, כבכל שנה, מנות אוכל כשר וטעים ללקוחותיו לליל הסדר. האוכל בושל ונארז במועד, אולם חברת הפצה ש"פישלה בגדולי" קלקלה את הטעם הטוב וגרמה לתלונות רבות על האיחור בהבאת המזון והאופן בו הגיע.

יוסי עדן ויורם מאור, שהיו אחראיים על הפרויקט עבדו עד כניסת החג בצמצום נזקים ובפיתרון בעיות. נקוה שבסוף הלקוחות היו מרוצים, אבל לא בטוח שגם נשותיהם של השניים...

אורחי המלון נהנו השנה מאוכל טעים, מזג אויר נעים לטיולים ותוכניות תרבות מגוונות בערבים. במהלך חול המועד התקיימה הצגה של תאטרון "תאיר" ומופע יחיד של ג'קי לוי. חברים רבים באו לצפות ולהינות אף הם.

ילדי המשק עבדו בימים שלפני פסח בענפי המשק. גם השנה יצאו הילדים למסע של תנועת בני עקיבא, אלא שהשנה בניגוד למקובל מימים ימימה, נדרש כל ילד להירשם בכוחות עצמו ולא נערכה הרשמה מאורגנת. התוצאה הייתה, אולי, חיסכון כספי למשק אבל גם עוגמת נפש רבה למי שמסיבות שונות לא ידע על הנהלים החדשים או לא הצליח להירשם לבד. לתשומת לב ועדת חינוך ומדריכי הנוער!

ביום רביעי בחול המועד פסח חגג הקיבוץ הדתי 80 שנה לקיומו בקבוצת יבנה.

קבלת פנים חמה וטעימה חיכתה לקהל הרב שהגיע מכל יישובי התנועה ושלל פעילויות לקטנים ולגדולים. בין השאר נהנו חברי ניר עציון שנסעו לאירוע משיעורי תורה וסיפרות ביקור בתערוכות. סיור באתרים מעניינים במקום. יריד אחני הקבה"ד. פגישות חברתיות ומופע מרכזי של "הטיש הגדול" שכלל שירה בציבור והופעת זמרים וזמרות. ארוחת ערב חמה שהוגשה. בו זמנית. כלמעלה מאלף איש חתמה את האירוע המוצלח.

בשבת חול המועד פסח התארחו בניר עציון קבוצת מטיילים בשביל ישראל. כבכל שנה נערכת צעדה זו לזכר הנופלים באסון המסוקים והשנה נטלו בה חלק יונה וטוני פרידמן, הוריו של מגן הי"ד, וחברים נוספים, שאת רשמיהם תיארו ב"בניר".

הצעירים שהתארחו בשבת לנו במועדון לחבר ובחדר האוכל ואכלו בליל שבת בבית המדרש ולמחרת התארחו בבתי משפחות במשק.

עוד לפני פסח התקיימו שלושת ימי הדיאלוג בהנחיית ארנה וניצה מחברת גבים, בהם נטלו חלק חברים וחברות רבים. התכנים שהועלו במהלך המפגשים סוכמו וחולקו לחברים. בקרוב תתחיל בחירת "קבוצת העבודה" כחלק מהמשך התהליך.

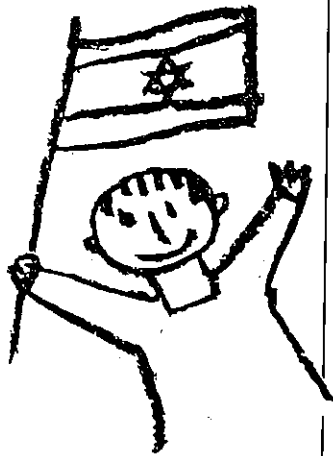
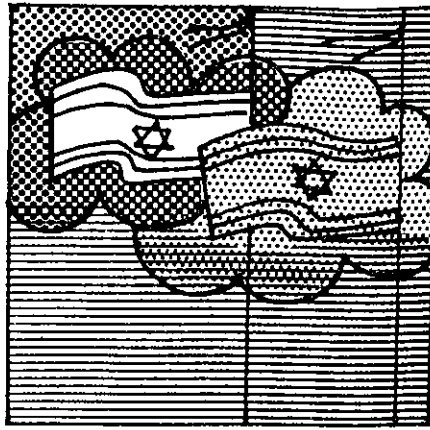
הרצאתו השניה והמעניינת של ד"ר בני פישר מנהל כפר הנוער ימין אורד בנושא ימתגרים הורים ומה שביניהם התקיימה באיסרו חג פסח.

את צרע יום השואה צרכו איכף חראון וצנת קינץ והפואו קטצי צדויות, מצולמי ברופט, של חברי המשק ניצולי השואה. הצדויות המרצות חספו בפני כולנו את צברת המייסר של האנשים החיים בתוכנו ולא השאירו צין יקפה בקהל. אפרת בן דרור הוסיפה נוסף מוסיקלי בנאנת מכונית. ישר כוח למארגנות ולמי שגלף חלק בצרע חסוף ומרצת לה וחיוק גדול לכל החברים שיתפו אותנו בחוויותיהם.

בשעה טובה התבשרנו על חתונתם של אלחנן בן סירא עם רחל ששרתה אצלנו בשנה שעברה בשרות הלאומי. זו הפעם הראשונה שבת שרות לאומי מוצאת אצלנו את זיווגה. נאחל שיהיה לזה המשך. ברכת מזל טוב לזוג הצעיר ולמשפחות.

החורף הסתיים עם כמות של 570 מ"מ גשם, אשתקד ירדו 551 מ"מ, הממוצע השנתי הוא 629.1 מ"מ

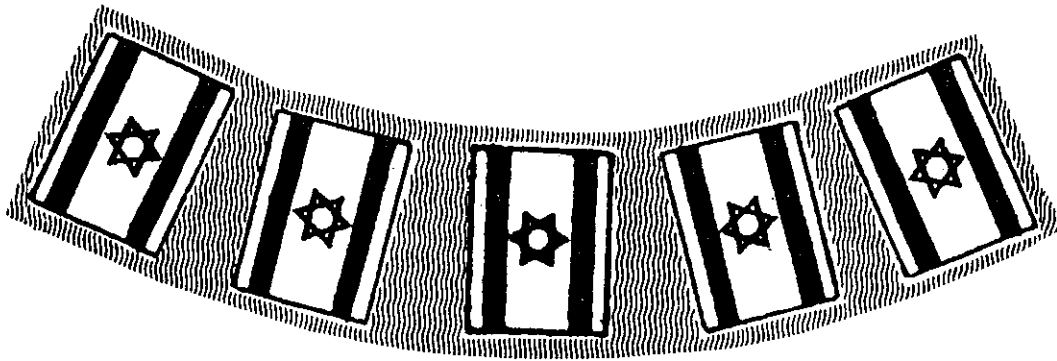

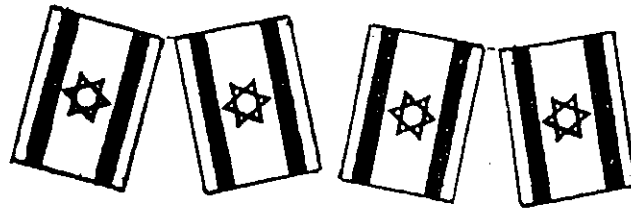
העלון הבא יצא בחודש תמוז

מאמרים (רצוי מודפסים) יש לשלוח
לכתובת:

banirezion@walla.com

או למסור לחברות המערכת

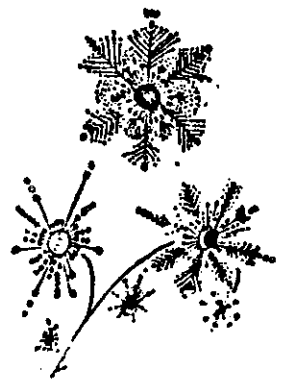
ולקחתי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם
 והבאתי אתכם אל ארצותכם: ועתה לבם חדש
 ורוח חדשה אתן בקרבכם

שא סביב צינור וראי קלם נקבצו בארץ בנגד מרחוק
 ובא ובנתק על צד האמנה:
 מראלה קצב השפעה וביזנים אל ארצותיהם: ברלי אים
 יכה ואניות תרשים בראשונה קבוצה בנגד מרחוק

וסתרו שערך המיד
 יקם ולילה
 לא יסגור

ש ים שלום
 ופרוש סוכת שלום
 על שארית ביה-ישראל
 ועל מדינת ישראל
 ועל העולם כולו.

מהאנו על הקרים רגלי מבשר משמיע שלום
 מבשר טוב משמיע ישועה

